

Sudije

¹ A po smrti Isusovoj upitaše sinovi Izrailjevi Gospoda govoreæi: ko æe izmeðu nas iæi prvi na Hananeje da se bije s njima? ² I Gospod reèe: Juda neka ide; eto dao sam mu zemlju u ruke. ³ A Juda reèe Simeunu bratu svojemu: hajde sa mnom na moj dio da se bijemo s Hananejima; pak æu i ja iæi s tobom na tvoj dio. I pođe Simeun s njim. ⁴ I izide Juda; i dade im Gospod Hananeje i Ferezeje u ruke, i pobiše ih u Vezeku deset tisuæa ljudi. ⁵ Jer naðoše Adoni-Vezeka u Vezeku, i udariše na nj, i pobiše Hananeje i Ferezeje. ⁶ I pobježe Adoni-Vezek, a oni ga potjeraše i uhvativši ga otsjekoše mu palce u ruku i u nogu. ⁷ Tada reèe Adoni-Vezek: sedamdeset careva otsjeèenijeh palaca u ruku i u nogu kupiše što bješe pod mojim stolom; kako sam èinio, tako mi plati Bog. I odvedoše ga u Jerusalem, i ondje umrije. ⁸ Jer sinovi Judini udariše na Jerusalem i uzeše ga, i isjekoše graðane oštrijem maèem, a grad sažegoše ognjem. ⁹ Potom izidoše sinovi Judini da vojuju na Hananeje, koji življahu u gori i na jugu i u ravni. ¹⁰ I Juda izide na Hananeje koji življahu u Hevronu, a Hevronu bijaše preðe ime Kirijat-Arva; i pobiše Sesaja i Ahimana i Talmaja. ¹¹ A odatle otidoše na Davirane, a Daviru prije bješe ime Kirijat-Sefer. ¹² I reèe Halev: ko savlada Kirijat-Sefer i uzme ga, daæu mu Ahsu kæer svoju za ženu. ¹³ I uze

ga Gotonilo, sin Kenezov, mlađi brat Halevov; i dade mu Ahsu kæer svoju za ženu. ¹⁴ I kad polažaše, nagovaraše ga da ište u oca njezina polje; pa skoèi s magarca. A Halev joj reèe: što ti je? ¹⁵ A ona mu reèe: daj mi dar; kad si mi dao suhe zemlje, daj mi i izvora vodenijeh. I dade joj Halev izvore gornje i izvore donje. ¹⁶ A i sinovi Keneja tasta Mojsijeva izidoše iz grada palmova sa sinovima Judinijem u pustinju Judinu, koja je na jugu od Arada. I došavši življahu s narodom. ¹⁷ Potom izide Juda sa Simeunom bratom svojim, i pobiše Hananeje koji življahu u Sefatu, i raskopaše ga, i prozva se grad Orma. ¹⁸ I Gazu uze Juda s međama njezinijem, i Askalon s međama njegovijem, i Akaron s međama njegovijem. ¹⁹ Jer Gospod bješe s Judom, te osvoji goru; ali ne izagna onijeh koji življahu u dolini, jer imahu gvozdena kola. ²⁰ I dadoše Halevu Hevron, kao što bješe zapovjedio Mojsije, a on izagna odande tri sina Ènakova. ²¹ A sinovi Venijaminovi ne izagnaše Jevuseja koji življahu u Jerusalimu; nego Jevuseji ostaše u Jerusalimu sa sinovima Venijaminovijem do ovoga dana. ²² Izidoše i sinovi Josifovi na Vetilj, i Gospod bijaše s njima. ²³ I uhodiše Vetilj sinovi Josifovi, a ime gradu bješe prije Luz. ²⁴ I uhode vidješe èovjeka koji iđaše iz grada i rekoše mu: hajde pokaži nam kuda æemo uæi u grad, pa æemo ti uèiniti milost. ²⁵ A on im pokaza kuda æe uæi u grad; i isjekoše u gradu sve oštrijem maèem, a onoga èovjeka pustiše sa svom porodicom njegovom. ²⁶ I otide onaj èovjek

u zemlju Hetejsku, i ondje sazida grad, i prozva ga Luz; to mu je ime do danas. ²⁷ A Manasija ne izagna stanovnika iz Vet-Sana i sela njegovijeh, ni iz Tanaha i sela njegovijeh, ni stanovnika iz Dora i sela njegovijeh, ni stanovnika iz Ivleama i sela njegovijeh, ni stanovnika iz Megida i sela njegovijeh; i Hananeji stadoše živjeti u toj zemlji. ²⁸ A kad ojaèa Izrailj, udari na Hananeje danak, ali ih ne izagna. ²⁹ Ni Jefrem ne izagna Hananeja koji življahu u Gezeru; nego ostaše Hananeji s njim u Gezeru. ³⁰ Zavulon ne izagna stanovnika iz Kitrona, ni stanovnika iz Nalola; nego ostaše Hananeji s njim, i plaæahu danak. ³¹ Asir ne izagna stanovnika iz Akona, ni stanovnika iz Sidona ni iz Alava, ni iz Ahaziva, ni iz Helve, ni iz Afika, ni iz Reova; ³² Nego Asir življaše meðu Hananejima, stanovnicima one zemlje, jer ih ne izagna. ³³ Neftalim ne izagna stanovnika iz Vet-Semesa, ni stanovnika iz Vet-Anata; nego življaše meðu Hananejima stanovnicima one zemlje; i stanovnici u Vet-Semesu i u Vet-Anatu plaæahu im danak. ³⁴ A Amoreji pritješnjavahu sinove Danove u gori, i ne dadijahu im slaziti u dolinu. ³⁵ I Amoreji stadoše živjeti u gori Eresu, u Ajalonu i u Salvimu; a kad osili ruka doma Josifova, plaæaše danak. ³⁶ A meða Amorejima bješe od gore Akravimske, od stijene pa na više.

2

¹ I dođe anđeo Gospodnji od Galgala u Vokim i reèe: izveo sam vas iz Misira i doveo vas u zemlju za koju sam se zakleo ocima vašim; i rekoh: neæu pokvariti zavjeta svojega s vama

dovijeka. ² A vi ne hvatajte vjere sa stanovnicima te zemlje, oltare njihove raskopajte. Ali ne poslušaste glasa mojega. Šta ste to uèinili? ³ Zato i ja rekoh: neæu ih odagnati ispred vas, nego æe vam biti kao trnje, i bogovi njihovi biæe vam zamka. ⁴ A kad izgovori anðeo Gospodnji ove rijeèi svijem sinovima Izrailjevijem, narod podiže glas svoj i plaka. ⁵ Zato prozvaše ono mjesto Vokim; i ondje prinesoše žrtve Gospodu. ⁶ A Isus raspusti narod, i razidoše se sinovi Izrailjevi svaki na svoje našljedstvo, da naslijede zemlju. ⁷ I služi narod Gospodu svega vijeka Isusova i svega vijeka starješina koje živješe dugo iza Isusa i koje bijahu vidjele sva velika djela Gospodnja što uèini Izrailju. ⁸ Ali umrije Isus sin Navin sluga Gospodnji, kad mu bješe sto i deset godina. ⁹ I pogreboše ga u meðama našljedstva njegova u Tamnat-Aresu u gori Jefremovoj sa sjevera gori Gasu. ¹⁰ I sav onaj naraštaj pribra se k ocima svojim, i nastu drugi naraštaj iza njih, koji ne poznavaðe Gospoda ni djela koja je uèinio Izrailju. ¹¹ I sinovi Izrailjevi èiniše što je zlo pred Gospodom, i služiše Valima. ¹² I ostaviše Gospoda Boga otaca svojih, koji ih je izveo iz zemlje Misirske, i poðoše za drugim bogovima izmeðu bogova onijeh naroda koji bijahu oko njih, i klanjaše im se, i razgnjeviše Gospoda. ¹³ I ostaviše Gospoda, i služiše Valu i Astarotama. ¹⁴ I razgnjevi se Gospod na Izrailja, i dade ih u ruke ljudima koji ih plijenjahu, i prodade ih u ruke neprijateljima njihovijem unaokolo, i ne mogaše se više držati pred neprijateljima svojim.

¹⁵ Kuda god polazahu, ruka Gospodnja bješe protiv njih na zlo, kao što bješe rekao Gospod i kao što im se bješe zakleo Gospod; i bijahu u velikoj nevolji. ¹⁶ Tada im Gospod podizaše sudije, koji ih izbavljahu iz ruku onijeh što ih plijenjahu. ¹⁷ Ali ni sudija svojih ne slušашe, nego èiniše preljubu za drugim bogovima, i klanjaše im se; brzo zađošе s puta kojim idošе oci njihovi slušajuæi zapovijesti Gospodnje; oni ne èiniše tako. ¹⁸ I kad im Gospod podizaše sudije, bijaše Gospod sa svakim sudijom, i izbavljaše ih iz ruku neprijatelja njihovijeh svega vijeka sudijina; jer se sažali Gospodu radi njihova uzdisanja na one koji im krivo èinjahu i koji ih cvijeljahu. ¹⁹ A kad sudija umrije, oni se vraæahu opet i bivahu gori od otaca svojih iduæi za bogovima drugim i služeæi im i klanjajuæi im se; ne ostavljahu se djela svojih niti putova svojih opakih. ²⁰ Zato se raspali gnjev Gospodnji na Izrailja, i reèe: kad je taj narod prestupio moj zavjet koji sam zapovjedio ocima njihovijem, i ne poslušашe glasa mojega, ²¹ Ni ja neæu više nijednoga goniti ispred njih između naroda koje ostavi Isus kad umrije, ²² Da njima kušam Izrailja hoæe li se držati puta Gospodnjega hodeæi po njemu, kao što su se držali oci njihovi, ili neæe. ²³ I Gospod ostavi te narode i ne izagna ih odmah ne predavši ih u ruke Isusu.

3

¹ A ovo su narodi koje ostavi Gospod da njima kuša Izrailja, sve one koji ne znahu za ratove Hananske, ² Da bi barem natražje sinova

Izrailjevijeh znalo i razumjelo što je rat, barem oni koji od prije nijesu znali: ³ Pet kneževina Filistejskih, i svi Hananeji i Sidonci i Jeveji, koji življahu na gori Livanu od gore Val-Ermona do Emata. ⁴ Ti narodi ostaše da se Izrailj njima kuša, da se vidi hoæe li slušati zapovijesti Gospodnje, koje je zapovjedio ocima njihovijem preko Mojsija. ⁵ I življahu sinovi Izrailjevi usred Hananeja i Heteja i Amoreja i Ferezeja i Jeveja i Jevuseja. ⁶ I ženjahu se kæerima njihovijem i udavahu kæeri svoje za sinove njihove, i služahu bogovima njihovijem. ⁷ I èinjahu sinovi Izrailjevi što je zlo pred Gospodom, i zaboraviše Gospoda Boga svojega i služahu Valima i lugovima. ⁸ Zato se razgnjevi Gospod na Izrailja, i dade ih u ruke Husan-Risatajimu caru Mesopotamskom; i služiše sinovi Izrailjevi Husan-Risatajimu osam godina. ⁹ Potom vapiše sinovi Izrailjevi ka Gospodu, i podiže Gospod izbavitelja sinovima Izrailjevijem da ih izbavi, Gotonila sina Kenezova, mlaðega brata Halevova, ¹⁰ I bijaše na njemu duh Gospodnji, i suðaše Izrailju; i izide na vojsku, i predade mu Gospod u ruke Husan-Risatajima cara Mesopotamskoga; i ruka njegova nadjaèa Husan-Risatajima. ¹¹ I zemlja bi mirna èetrdeset godina. Potom umrije Gotonilo sin Kenezov. ¹² A sinovi Izrailjevi stadoše opet èiniti što je zlo pred Gospodom; a Gospod ukrijepi Eglona cara Moavskoga na Izrailja, jer èinjahu što je zlo pred Gospodom. ¹³ Jer skupi k sebi sinove Amonove i Amalike, i izašavši pobi Izrailja, i osvojiše grad palmov. ¹⁴ I sinovi Izrail-

jevi služiše Eglonu caru Moavskom osamnaest godina. ¹⁵ Potom vapiše sinovi Izrailjevi ka Gospodu; i Gospod im podiže izbavitelja Aoda sina Gire sina Venijaminova, èovjeka koji bijaše ljevak. I poslaše sinovi Izrailjevi po njemu dar Eglonu caru Moavskom. ¹⁶ A Aod naèini sebi maè s obje strane oštar, od lakta u dužinu; i pripasa ga pod haljine svoje uz desnu bedricu. ¹⁷ I odnese dar Eglonu caru Moavskom; a Eglon bješe èovjek vrlo debeo. ¹⁸ I kad predade dar, otpusti ljude koji su nosili dar. ¹⁹ Pa sam vrativ se od likova kamenijeh, koji bijahu kod Galgala, reèe: imam, care, neku tajnu da ti kažem. A on reèe: muèi! I otidoše od njega svi koji stajahu pred njim. ²⁰ A Aod pristupi k njemu; a on sjeðaše sam u ljetnoj sobi; pa reèe Aod: rijeèe Božiju imam da ti kažem. Tada on usta s prijestola. ²¹ A Aod poteže lijevom rukom svojom i uze maè od desne bedrice, i satjera mu ga u trbuh, ²² I držak uèe za maèem, i salo se sklopi za maèem, te ne može izvuæi maèa iz trbuha; i izide neèist. ²³ Potom izide Aod iz sobe, i zatvori vrata za sobom i zakljuèa. ²⁴ A kad on otide, doðoše sluge, i pogledaše, a to vrata od sobe zakljuèana, pa rekoše: valjada ide napolje u klijeti do ljetne sobe. ²⁵ I veæ im se dosadi èekati a vrata se od sobe ne otvaraju, te uzeše kljuè i otvoriše, a gle, gospodar im leži na zemlji mrtav. ²⁶ A Aod dokle se oni zabaviše pobježe i proèe likove kamene, i uteèe u Seirot. ²⁷ I kad dođe, zaturbi u trubu u gori Jefremovoj; i sidoše s njim sinovi Izrailjevi s gore, a on naprijed. ²⁸ Pa im reèe: hajdete za mnom, jer Gospod predade

vam u ruke neprijatelje vaše Moavce. I sidoše za njim, i uzeše Moavcima brodove Jordanske, i ne dadijahu nikome prijeæi. ²⁹ I tada pobiše Moavce, oko deset tisuæa ljudi, sve bogate i hrabre, i nijedan ne uteèe. ³⁰ Tako u taj dan potpadoše Moavci pod ruku Izrailjevu; i zemlja bi mirna osamdeset godina. ³¹ A poslije njega nasta Samegar sin Anatov, i pobi šest stotina Filisteja ostanom volujskim, i izbavi i on Izrailja.

4

¹ A po smrti Aodovoj opet sinovi Izrailjevi èiniše što je zlo pred Gospodom. ² I Gospod ih dade u ruke Javinu caru Hananskom, koji vladaše u Asoru, a vojsci njegovoj bješe vojvoda Sisara, koji življaše u Arosetu neznabožaèkom. ³ I sinovi Izrailjevi vapiše ka Gospodu; jer on imaše devet stotina gvozdениjeh kola, i veoma pritješnjavaše sinove Izrailjeve dvadeset godina. ⁴ U to vrijeme Devora proroèica, žena Lafidotova, suðaše Izrailju. ⁵ I Devora stanovaše pod palmom između Rame i Vetilja u gori Jefremovoj, i dolazahu k njoj sinovi Izrailjevi na sud. ⁶ A ona poslavši dozva Varaka sina Avinejemova iz Kedesa Neftalimova, i reèe mu: nije li zapovjedio Gospod Bog Izrailjev: idi, skupi narod na goru Tavor, i uzmi sa sobom deset tisuæa ljudi između sinova Neftalimovijeh i sinova Zavulonovijeh? ⁷ Jer æu dovesti k tebi na potok Kison Sisaru vojvodu Javinova i kola njegova i ljudstvo njegovo, i predaæu ga tebi u ruke. ⁸ A Varak joj reèe: ako æeš ti iæi sa mnom, iæi æu; ako li neæeš iæi sa mnom, neæu iæi. ⁹ A ona reèe: ja æu

iæi s tobom, ali neæeš imati slave na putu kojim æeš iæi; jer æe ženi u ruku dati Gospod Sisaru. I ustavši Devora otide s Varakom u Kedes. ¹⁰ I Varak sazvavši sinove Zavulonove i Neftalimove u Kedes, povede za sobom deset tisuæa ljudi; i Devora iðaðe s njim. ¹¹ A Ever Kenejin bješe se odvojio od Keneja, od sinova Ovava tasta Mojsijeva, i bješe razapeo svoj šator kod hrastova Zanajimskih, a to je kod Kedes. ¹² I javiše Sisari da je izašao Varak sin Avinejemov na goru Tavor. ¹³ I Sisara skupi sva kola svoja, devet stotina kola gvozdijenih, i sav narod koji bijaše s njim od Aroseta neznabožaèkoga do potoka Kisona. ¹⁴ Tada reèe Devora Varaku: ustani, jer je ovo dan, u koji ti daje Gospod Sisaru u ruke. Ne ide li Gospod pred tobom? I Varak siðe s gore Tavora, i deset tisuæa ljudi za njim. ¹⁵ I Gospod smete Sisaru i sva kola njegova i svu vojsku oštrim maèem pred Varakom; i Sisara siðe s kola svojih i pobježe pješice. ¹⁶ A Varak potjera kola i vojsku do Aroseta neznabožaèkoga; i pade sva vojska Sisarina od oštrog maèa, ne osta nijedan. ¹⁷ A Sisara uteèe pješice do šatora Jailje žene Evera Kenejina; jer bijaše mir meðu Javinom carem Asorskim i domom Evera Kenejina. ¹⁸ I izide Jailja na susret Sisari, i reèe mu: skloni se, gospodaru, skloni se kod mene; ne boj se. I on se skloni kod nje u šator, i ona ga pokri pokrivaèem. ¹⁹ A on joj reèe: daj mi malo vode da se napijem, jer sam žedan. A ona otvori mijeh mlijeka i napoji ga, pa ga pokri. ²⁰ A on joj reèe: stoj na vratima od šatora, i ako ko doðe i zapita te i reèe: ima li tu ko? reci:

nema. ²¹ Tada Jailja žena Everova uze kolac od šatora, i uze malj u ruku, i pristupi k njemu polako, i satjera mu kolac kroz slijepe oèi, te prođe u zemlju, kad spavaše tvrdo umoran, i umrije. ²² I gle, Varak tjeraše Sisaru, i Jailja mu izide na susret, i reèe mu: hodi da ti pokažem èovjeka kojega tražiš. I uđe k njoj, i gle, Sisara ležaše mrtav, i kolac mu u slijepijem oèima. ²³ Tako pokori Bog u onaj dan Javina cara Hananskoga pred sinovima Izrailjevijem. ²⁴ I ruka sinova Izrailjevijeh bivaše sve teža Javinu caru Hananskom, dokle ne istrijebiše Javina cara Hananskoga.

5

¹ I u taj dan pjeva Devora i Varak sin Avinejemov govoreæi: ² Blagosiljajte Gospoda što uèini osvetu u Izrailju i što narod dragovoljno prista. ³ Èujte carevi, slušajte knezovi; ja, ja æu Gospodu pjevati, popijevaæu Gospodu Bogu Izrailjevu. ⁴ Gospode! kad si slazio sa Sira, kad si išao iz polja Edomskoga, zemlja se tresijaše, i nebesa kapahu, oblaci kapahu vodom. ⁵ Brda se rastapahu pred Gospodom; taj Sinaj pred Gospodom Bogom Izrailjevijem. ⁶ Za vremena Samegara sina Anatova, za vremena Jailjina nesta putova, i koji iðahu stazama, iðahu krivijem putovima. ⁷ Nesta sela u Izrailju, nesta ih, dokle ne nastah ja, Devora, dokle ne nastah majka Izrailju. ⁸ On izabra nove bogove, tada rat bijaše na vratima; viðaše li se štit ili koplje meðu èetrdeset tisuæa u Izrailju? ⁹ Srce se

moje privilo k upraviteljima Izrailjevijem, koji dragovoljno pristaše između naroda. Blagosiljajte Gospoda. ¹⁰ Koji jašete na bijelijem margaricama, koji sjedite u sudu i koji hodite po putovima, pripovijedajte. ¹¹ Prestala je praska streljaèka na mjestima gdje se voda crpe; ondje neka pripovijedaju pravdu Gospodnju, pravdu k selima njegovijem u Izrailju; tada æe narod Gospodnji slaziti na vrata. ¹² Ustani, ustani, Devoro; ustani, ustani, zapjevaj pjesmu; ustani, Varaèe, vodi u ropstvo roblje svoje, sine Avinejemov. ¹³ Sada æe potlaèeni obladati silnima iz naroda; Gospod mi dade da vladam silnima. ¹⁴ Iz Jefrema izide korijen njihov na Amalike; za tobom bješe Venijamin s narodom tvojim; od Mahira izidoše koji postavljaju zakone, a od Zavulona pisari. ¹⁵ I knezovi Isaharovi biše s Devorom, Isahar kao i Varak bi poslan u dolinu s ljudima koje vođaše. U dijelu Ruvimovu bijahu ljudi visokih misli. ¹⁶ Što si sjedio među torovima slušajuæi kako bleje stada? U dijelu Ruvimovu bijahu ljudi visokih misli. ¹⁷ Galad osta s onu stranu Jordana; a Dan što se zabavi kod laða? Asir zašto sjede na brijegu morskom i u krševima svojim osta? ¹⁸ Zavulon je narod koji dade dušu svoju na smrt, tako i Neftalim, na visokom polju. ¹⁹ Doðaše carevi, biše se; biše se carevi Hananski u Tanahu na vodi Megidskoj; ali ni mrve srebra ne dobiše. ²⁰ S neba se vojeva, zvijezde s mjesta svojih vojevaše na Sisaru. ²¹ Potok Kison odnese ih, potok Kadimin, potok Kison; pogazila si, dušo moja, snažno.

22 Tada izotpadaše konjma kopita od tjeranja junaka njihovijeh. 23 Proklinjite Miroz, reèe anđeo Gospodnji, proklinjite stanovnike njegove; jer ne dođoše u pomoæ Gospodu, u pomoæ Gospodu s junacima. 24 Da je blagoslovena mimo žene Jailja žena Evera Kenejina; mimo žene u šatorima da je blagoslovena. 25 Zaiska vode, mlijeka mu dade, u gospodskoj zdjeli donese mu povlaku. 26 Lijevom rukom maši se za kolac a desnom za malj kovaèki, i udari Sisaru, razmrskala mu glavu; probode i probi mu slijepe oèi. 27 Među noge njezine savi se, pade, leža; među noge njezine savi se, pade; gdje se savi, ondje pade mrtav. 28 S prozora gledaše majka Sisarina, i kroz rešetku vikaše: što se tako dugo ne vraæaju kola njegova? što se tako polako mièu toèkovi kola njegovijeh? 29 Najmudrije između dvorkinja njezinijeh odgovarahu joj, a i sama odgovaraše sebi: 30 Nijesu li našli? ne dijele li plijen? po jednu djevojku, po dvije djevojke na svakoga. Plijen šaren Sisari, plijen šaren, vezen; šaren, vezen s obje strane, oko vrata onima koji zaplijeniše. 31 Tako da izginu svi neprijatelji tvoji, Gospode; a koji te ljube da budu kao sunce kad izlazi u sili svojoj. I zemlja bi mirna èetrdeset godina.

6

1 A sinovi Izrailjevi èiniše što je zlo pred Gospodom, i Gospod ih dade u ruke Madijanima za sedam godina. 2 I osili ruka Madijanska nad Izrailjem, te od straha Madijanskoga naèiniše sebi sinovi Izrailjevi jame koje su po gorama,

i peæine i ograde. ³ I kad bi Izrailjci posijali, dolažahu Madijani i Amalici i istoèni narod, dolažahu na njih. ⁴ I stavši u oko protiv njih, potirahu rod zemaljski dori do Gaze, i ne ostavljahu hrane u Izrailju, ni ovce ni vola ni magarca. ⁵ Jer se podizahu sa stadima svojim i sa šatorima svojim, i dolažahu kao skakavci, tako mnogo, i ne bješe broja njima ni kamilama njihovijem, i dolazeæi u zemlju pustošahu je. ⁶ Tada osiromaši Izrailj veoma od Madijana, i povikaše ka Gospodu sinovi Izrailjevi. ⁷ A kad povikaše sinovi Izrailjevi ka Gospodu od Madijana, ⁸ Gospod posla proroka k sinovima Izrailjevijem, a on im reèe: ovako veli Gospod Bog Izrailjev: ja sam vas izveo iz Misira, i izveo sam vas iz doma ropskoga, ⁹ I izbavio sam vas iz ruke Misirske i iz ruke svijeh onijeh koji vas muèahu; i odagnao sam ih ispred vas, i dao sam vama zemlju njihovu. ¹⁰ Pak vam rekoh: ja sam Gospod Bog vaš, na bojte se bogova Amoreja u kojih zemlji živite. Ali ne poslušaste glasa mojega. ¹¹ Potom dođe anđeo Gospodnji i sjede pod hrastom u Ofri koji bijaše Joasa Avijezerita; a sin njegov Gedeon vrsijaše pšenicu na gumnu, da bi pobjegao s njom od Madijana. ¹² I javi mu se anđeo Gospodnji, i reèe mu: Gospod je s tobom, hrabri junaèe! ¹³ A Gedeon mu reèe: o gospodaru moj! kad je Gospod s nama, zašto nas snađe sve ovo? i gdje su sva èudesa njegova, koja nam pripovijedaše oci naši govoreæi: nije li nas Gospod izveo iz Misira? a sada nas je ostavio Gospod i predao u ruke Madijanima. ¹⁴ A

Gospod ga pogleda i reèe mu: idi u toj sili svojoj, i izbaviæeš Izrailja iz ruku Madijanskih. Ne poslaha li te? ¹⁵ A on mu reèe: o Gospode, èim æu izbaviti Izrailja? eto, rod je moj najsiromašniji u plemenu Manasijinu, a ja sam najmanji u domu oca svojega. ¹⁶ Tada mu reèe Gospod: ja æu biti s tobom, te æeš pobiti Madijance kao jednoga. ¹⁷ A Gedeon mu reèe: ako sam našao milost pred tobom, daj mi znak da ti govoriš sa mnom. ¹⁸ Nemoj otiaæi odavde dokle se ja ne vratim k tebi i donesem dar svoj i stavim preda te. A on reèe: èekaæu dokle se vratiš. ¹⁹ Tada otide Gedeon, i zgotovi jare i od efe brašna hljebove prijesne, i metnu meso u kotaricu a juhu u lonac, i donese mu pod hrast, i postavi. ²⁰ A anðeo Božji reèe mu: uzmi to meso i te hljebove prijesne, i metni na onu stijenu, a juhu prolj. I on uèini tako. ²¹ Tada anðeo Gospodnji pruži kraj od štapa koji mu bješe u ruci i dotaèe se mesa i hljebova prijesnijeh; i podiže se oganj sa stijene i spalio meso i hljebove prijesne. I anðeo Gospodnji otide ispred oèiju njegovih. ²² A Gedeon vidjeæi da bješe anðeo Gospodnji, reèe: ah Gospode Bože! zato li vidjeh anðela Gospodnjega licem k licu? ²³ A Gospod mu reèe: budi miran, ne boj se, neæeš umrijeti. ²⁴ I Gedeon naèini ondje oltar Gospodu, i nazva ga mir Gospodnji. Stoji i danas u Ofri Avijezeritskoj. ²⁵ I istu noæ reèe mu Gospod: uzmi junca, koji je oca tvojega, junca drugoga od sedam godina; i raskopaj oltar Valov koji ima otac tvoj, i isijeci lug koji je kod njega. ²⁶ I naèini oltar Gospodu Bogu svojemu navrh ove stijene, na zgodnu mjestu; pa onda

uzmi drugoga junca, i prinesi žrtvu paljenicu na drvima onoga luga koji isijeèeš. ²⁷ Tada uze Gedeon deset ljudi između sluga svojih, i uèini kako mu zapovjedi Gospod; ali se bojaše doma oca svojega i mještana, te ne uèini danju nego uèini noæu. ²⁸ A kad ujutru ustaše mještani, a to raskopan oltar Valov i lug kod njega isjeèen; a junac drugi prinesen na žrtvu paljenicu na oltaru naèinjenom. ²⁹ I rekoše jedan drugomu: ko to uèini? I traživši i raspitavši rekoše: Gedeon sin Joasov uèini to. ³⁰ Pa rekoše mještani Joasu: izvedi sina svojega da se pogubi, što raskopa oltar Valov i što isijeèe lug kod njega. ³¹ A Joas reèe svjema koji stajahu oko njega: vi li hoæete da branite Vala? vi li hoæete da ga izbavite? ko ga brani, poginuæe jutros. Ako je bog, neka sam raspravi s njim što mu je raskopao oltar. ³² I prozva ga onoga dana Jeroval govoreæi: neka raspravi s njim Val što mu raskopa oltar. ³³ A svi Madijani i Amalici i istoèni narod bijahu se skupili i prešavši preko Jordana bijahu stali u oko u dolini Jezraelu, ³⁴ A duh Gospodnji naoruža Gedeona, i on zadrubi u trubu, i skupi oko sebe porodicu Avijezerovu. ³⁵ I posla glasnike po svemu plemenu Manasijinu, i skupiše se oko njega; posla glasnike i u pleme Asirovo i Zavulonovo i Neftalimovo, te i oni izidoše pred njih. ³⁶ Tada reèe Gedeon Bogu: ako æeš ti izbaviti mojom rukom Izrailja, kao što si rekao, ³⁷ Evo, ja æu metnuti runo na gumnu: ako rosa bude samo na runu a po svoj zemlji suho, onda æu znati da æeš mojom rukom izbaviti

Izrailja, kao što si rekao. ³⁸ I bi tako; jer kad usta sjutradan, iscijedi runo, i isteèè rose iz runa puna zdjela. ³⁹ Opet reèè Gedeon Bogu: nemoj se gnjeviti na me, da progovorim još jednom; da obidem runom još jednom, neka bude samo runo suho, a po svoj zemlji neka bude rosa. ⁴⁰ I Bog uèèini tako onu noæ; i bi samo runo suho a po svoj zemlji bi rosa.

7

¹ I urani Jeroval, to je Gedeon, i sav narod što bijaše s njim, i stadoše u oko kod izvora Aroda; a vojska Madijanska bješe mu sa sjevera kraj gore Moreha u dolini. ² A Gospod reèè Gedeonu: mnogo je naroda s tobom, zato im neæu dati Madijana u ruke, da se ne bi hvalio Izrailj suprot meni govoreæi: moja me ruka izbavi. ³ Nego sada oglasi da èuje narod i reci: ko se boji i koga je strah, neka se vrati i nek ide odmah ka gori Galadu. I vrati se iz naroda dvadeset i dvije tisuæe; a deset tisuæa osta. ⁴ Opet reèè Gospod Gedeonu: još je mnogo naroda; svedi ih na vodu, i ondje æu ti ih prebrati; za kojega ti god reèem: taj neka ide s tobom, neka ide s tobom; a za koga ti god reèem: taj neka ne ide s tobom, neka ne ide. ⁵ I svede narod na vodu; a Gospod reèè Gedeonu: koji stane laptati jezikom vodu, kao što lapæe pas, metni ga na stranu; tako i svakoga koji klekne na koljena da pije. ⁶ I onijeh koji laptaje, rukom svojom k ustima prinesavši vodu, bješe tri stotine ljudi; a sav ostali narod kleèè na koljena svoja da piju vode. ⁷ Tada reèè Gospod Gedeonu: s tih trista ljudi koji laptaje vodu izbaviæu vas

i predaæu ti u ruke Madijane; neka dakle odlazi sav ovaj narod svaki na svoje mjesto. ⁸ I narod uze brašljenice i trube; i Gedeon otpusti sve ljude Izrailjce da idu svaki u svoj šator, a onijeh trista ljudi zadrža. A oko Madijanski bijaše niže njega u dolini. ⁹ I onu noæ reèe mu Gospod: ustani, siði u oko, jer ti ga dadoh u ruke. ¹⁰ Ako li se bojiš sam siæi, siði u oko sa Furom momkom svojim, ¹¹ I èuæeš šta govore, pa æe ti osiliti ruke i udariæeš na oko. I siðe on i Fura momak njegov do kraja vojske koja bijaše u okolu. ¹² A Madijani i Amalici i sav narod istoèni ležahu po dolini kao skakavci, tako ih bješe mnogo; i kamilama njihovijem ne bješe broja; bješe ih mnogo kao pijeska po brijegu morskom. ¹³ I kad dođe Gedeon, a to jedan pripovijedaše drugu svojemu san, i govoraše: gle, usnih, a to peèen hljeb jeèmen kotrljaše se k okolu Madijanskom i dođe do šatora i stade udarati o njih, te padahu, i ispremeta ih, i popadaše šatori. ¹⁴ A drug mu odgovori i reèe: to nije drugo nego maè Gedeona sina Joasova èovjeka Izrailjca; predao mu je u ruke Bog Madijane i sav ovaj oko. ¹⁵ I kad Gedeon èu kako onaj pripovjedi san i kako ga ovaj istumaèi, pokloni se i vrati se u oko Izrailjski i reèe: ustajte, jer vam dade Gospod u ruke oko Madijanski. ¹⁶ Potom razdijeli trista ljudi u tri èete, i dade svakome po trubu u ruku i po prazan žban i po luè u žban. ¹⁷ I reèe im: na mene gledajte, pa tako èinite; gle, je æu doæi na kraj okola, pa šta ja ušèinim, to èinite. ¹⁸ Kad ja zatrubim u trubu i svi koji budu sa mnom, tada i vi zatrubite u trube oko svega okola, i vièite:

maè Gospodnji i Gedeonov. ¹⁹ I dođe Gedeon i sto ljudi što bijahu s njim na kraj okola, u poèetak srednje straže, istom bijahu promijenili stražu; a oni zatrubiše u trube i polupaše žbanove koje imahu u rukama. ²⁰ Tako tri èete zatrubiše u trube i polupaše žbanove, i držahu u lijevoj ruci luèeve a u desnoj trube trubeæi, i povikaše: maè Gospodnji i Gedeonov. ²¹ I stadoše svaki na svom mjestu oko vojske; a sva se vojska smete i stadoše vikati i bježati. ²² A kad zatrubiše u trube onijeh tri stotine, Gospod obrati maè svakome na druga njegova po svemu okolu, te pobježe vojska do Vet-Asete, u Zererat, do obale Avel-meolske kod Tavata. ²³ A Izrailjci iz plemena Neftalimova i Asirova i iz svega plemena Manasijina stekoše se i goniše Madijane. ²⁴ I Gedeon posla glasnike po svoj gori Jefremovoj govoreæi: siđite pred Madijane i uhvatite im vode do Vetvare duž Jordana. I stekoše se svi ljudi iz plemena Jefremova i uhvatiše vode do Vetvare duž Jordana. ²⁵ I uhvatiše dva kneza Madijanska, Oriva i Ziva, i ubiše Oriva na stijeni Orivovoj, a Ziva ubiše kod tijeska Zivova; i goniše Madijane, i donesoše glavu Orivovu i Zivovu ka Gedeonu preko Jordana.

8

¹ A ljudi od plemena Jefremova rekoše mu: šta nam to uèini te nas ne pozva kad pođe u boj na Madijane? I vikahu na nj žestoko. ² A on im reèe: pa šta sam uèinio tako kao vi? nije li pabirèenje Jefremovo bolje nego berba Avijezerova? ³ Vama je u ruke dao Gospod

knezove Madijanske, Oriva i Ziva; pa što ja mogoh uèiniti tako kao vi? Tada se utiša duh njihov prema njemu kad tako govori. ⁴ A kad Gedeon dođe na Jordan, prijeđe preko njega s trista ljudi koji bjehu s njim, a bjehu umorni goneæi. ⁵ Pa reèe ljudima Sokoæanima: dajte nekoliko hljebova narodu koji ide za mnom, jer su umorni, a ja gonim Zeveja i Salmana careve Madijanske. ⁶ A glavari Sokotski rekoše mu: je li pesnica Zevejeva i Salmanova veæ u tvojoj ruci da damo hljeba tvojoj vojsci? ⁷ A Gedeon im reèe: kad mi Bog preda Zeveja i Salmana u ruku, tada æu pomlatiti tjelesa vaša trnjem iz ove pustinje i draèom. ⁸ I otide odande u Fanuil, i reèe Fanuiljanima isto onako, a oni mu odgovoriše kao što odgovoriše ljudi u Sokotu. ⁹ Zato i ljudima Fanuiljanima reèe: kad se vratim zdravo, razvaliaæu tu kulu. ¹⁰ A Zevej i Salman bijahu u Karkoru, i vojska njihova s njima, oko petnaest tisuæa, što ih god osta od sve vojske istoène; a pobijenijeh bijaše sto i dvadeset tisuæa ljudi koji mahahu maèem. ¹¹ I otide Gedeon preko onijeh što žive pod šatorima, s istoka Novi i Jogveji, i udari na vojsku kad vojska stajaše bezbrižna. ¹² A Zevej i Salman pobjegoše, a on ih potjera, i uhvati dva cara Madijanska, Zeveja i Salmana, i raspudi svu vojsku. ¹³ I vrati se Gedeon sin Joasov iz boja prije sunèanoga rođaja. ¹⁴ I uhvati momka iz Sokota, i ispitiva ga; a on mu popisa knezove Sokotske i starješine, sedamdeset i sedam ljudi. ¹⁵ Pa kad dođe k Sokoæanima, reèe: evo Zeveja

i Salmana, za koje mi se rugaste govoreæi: je li pesnica Zevejeva i Salmanova veæ u tvojoj ruci, da damo hljeba umornijem ljudima tvojim? ¹⁶ I uzevši starješine onoga mjesta i trnja iz pustinje i draèe dade na njima ugled Sokoæanima. ¹⁷ I kulu Fanuilsku razvali i pobi ljude tamošnje. ¹⁸ Potom reèe Zeveju i Salmanu: kaki bjehu ljudi koje pobiste na Tavoru? A oni rekoše: taki kao ti; svaki bješe na oèima kao carski sin. ¹⁹ A on reèe: to bjehu moja braæa, sinovi moje matere. Tako Gospod bio živ! da ste ih ostavili u životu, ne bih vas pogubio. ²⁰ Tada reèe Jeteru prvencu svojemu: ustani, pogubi ih. Ali dijete ne izvuèe maèa svojega, jer se bojaše, jer bješe još dijete. ²¹ Tada reèe Zevej i Salman: ustani ti, uloži na nas; jer kakav je èovjek onaka mu je i snaga. I ustavši Gedeon pogubi Zeveja i Salmana, i uze mjeseèiæe koji bijahu o vratovima kamila njihovijeh. ²² Potom rekoše Izrailjci Gedeonu: budi nam gospodar ti i sin tvoj i sin sina tvojega, jer si nas izbavio iz ruke Madijanske. ²³ A Gedeon im reèe: neæu vam ja biti gospodar, niti æe vam sin moj biti gospodar; Gospod æe vam biti Gospodar. ²⁴ Još im reèe Gedeon: jedno æu iskati od vas: da mi date svaki grivnu od plijena svojega. A grivne imahu zlatne, jer bjehu Ismailjci. ²⁵ I odgovoriše: daæemo drage volje. I razastrvši haljinu bacaše na nju grivne, svaki od plijena svojega. ²⁶ I bješe na mjeru zlatnijeh grivana što iziska tisuæa i sedam stotina sikala zlata, osim mjeseèiæa i lanèiæa i haljina skerletnijeh,

što nošahu carevi Madijanski, i osim litarova, što bijahu oko vrata kamila njihovijeh. ²⁷ I Gedeon naèini od toga opleæak, i ostavi ga u svojem gradu Ofri; i ondje sav Izrailj stade èiniti preljubu za njim, i bi Gedeonu i domu njegovu zamka. ²⁸ Tako biše pokoreni Madijani pred sinovima Izrailjevijem, i više ne digoše glave. I zemlja bi mirna èetrdeset godina za vijeka Gedeonova. ²⁹ I otišav Jeroval sin Joasov osta u svojoj kuæi. ³⁰ A imaše Gedeon sedamdeset sinova, koji izidoše od bedara njegovijeh, jer imaše mnogo žena. ³¹ A inoèa njegova, koja bijaše u Sihemu, i ona mu rodi sina, i nadje mu ime Avimeleh. ³² Potom umrije Gedeon sin Joasov u dobroj starosti, i bi pogreben u grobu Joasa oca svojega Avijezerita u Ofri. ³³ A kad umrije Gedeon, opet sinovi Izrailjevi èiniše preljubu za Valima, i postaviše sebi Val-Verita za boga. ³⁴ I ne sjeæaše se sinovi Izrailjevi Gospoda Boga svojega, koji ih je izbavio iz ruku svijeh neprijatelja njihovijeh unaokolo, ³⁵ I ne uèiniše milosti domu Jerovala Gedeona prema svemu dobru što je on uèinio Izrailju.

9

¹ I Avimeleh sin Jerovalov otide u Sihem k braæi matere svoje i reèe njima i svemu rodu otaèkoga doma matere svoje govoreæi: ² Kažite svijem Sihemljanima: šta vam je bolje, da su vam gospodari sedamdeset ljudi, svi sinovi Jerovalovi, ili da vam je gospodar jedan èovjek? I opominjite se da sam ja kost vaša i tijelo

vaše. ³ Tada rekoše braæa matere njegove za nj svijem Sihemljanima sve te rijeði, i srce njihovo privi se k Avimelehu, jer rekoše: naš je brat. ⁴ I dadoše mu sedamdeset siåala srebra iz doma Val-Veritova, za koje najmi Avimeleh ljudi praznova i skitnica, te iðahu za njim. ⁵ I dođe u kuæu oca svojega u Ofru, i pobi braæu svoju, sinove Jerovalove, sedamdeset ljudi, na jednom kamenu; ali osta Jotam najmlaði sin Jerovalov, jer se sakri. ⁶ Tada se skupiše svi Sihemljani i sav dom Milov, i otidoše i postaviše Avimeleha carem kod hrasta koji stoji u Sihemu. ⁷ A kad to javiše Jotamu, otide i stade navrh gore Garizina, i podigavši glas svoj povika i reèe im: èujte me, Sihemljani, tako vas Bog èuo! ⁸ Išla drveta da pomažu sebi cara, pa rekoše maslini: budi nam car. ⁹ A maslina im reèe: zar ja da ostavim pretilinu svoju, kojom se èast èini Bogu i ljudima, pa da idem da tumaram za druga drveta? ¹⁰ Potom rekoše drveta smokvi: hodi ti, budi nam car. ¹¹ A smokva im reèe: zar ja da ostavim slast svoju i krasni rod svoj, pa da idem da tumaram za druga drveta? ¹² Tada rekoše drveta vinovoj lozi: hodi ti, budi nam car. ¹³ A loza im reèe: zar ja da ostavim vino svoje, koje veseli Boga i ljude, pa da idem da tumaram za druga drveta? ¹⁴ Tada sva drveta rekoše trnu: hodi ti, budi nam car. ¹⁵ A trn odgovori drvetima: ako doista hoæete mene da pomazete sebi za cara, hodite sklonite se u hlad moj; ako li neæete, neka izide oganj iz trna i spali kedre Livanske. ¹⁶ Tako sada, jeste li pravo i pošteno radili postavivši Avimeleha carem? i

jeste li dobro uèinili Jerovalu i domu njegovu? i jeste li mu uèinili kako vas je zadužio? ¹⁷ Jer je otac moj vojevao za vas i nije mario za život svoj, i izbavio vas je iz ruku Madijanskih. ¹⁸ A vi danas ustaste na dom oca mojega, i pobiste sinove njegove, sedamdeset ljudi, na jednom kamenu, i postaviste carem Avimeleha, sina sluškinje njegove, nad Sihemljanima zato što je brat vaš. ¹⁹ Ako ste pravo i pošteno radili danas prema Jerovalu i njegovu domu, veselite se s Avimeleha i on neka se veseli s vas. ²⁰ Ako li niste, neka izide oganj od Avimeleha i spali Sihemljane i dom Milov, i neka izide oganj od Sihemljana i od doma Milova i spali Avimeleha. ²¹ Tada pobježe Jotam, i pobjegav dođe u Vir, i ondje osta bojeæi se Avimeleha brata svojega. ²² I vlada Avimeleh Izrailjem tri godine. ²³ Ali Bog pusti zlu volju meðu Avimeleha i meðu Sihemljane; i Sihemljani iznevjeriše Avimeleha, ²⁴ Da bi se osvetila nepravda uèinjena na sedamdeset sinova Jerovalovijeh, i krv njihova da bi došla na Avimeleha brata njihova, koji ih ubi, i na Sihemljane, koji ukrijepiše ruku njegovu da ubije braæu svoju. ²⁵ I Sihemljani pometaše mu zasjede po vrhovima gorskim, pa plijenjahu sve koji prolazahu mimo njih onijem putem. I bi javljeno Avimelehu. ²⁶ Potom dođe Gal sin Evedov sa svojom braæom, i uljezoše u Sihem, i Sihemljani se pouzdaše u nj. ²⁷ I izašavši u polje braše vinograde svoje i gaziše grožðe, i veselise se; i uðoše u kuæu boga svojega, i jedoše i piše, i psovaše Avimeleha. ²⁸ I Gal sin Evedov reèe: ko

je Avimeleh i šta je Sihem, da mu služimo? Nije li sin Jerovalov? a Zevul nije li njegov pristav? Služite sinovima Emora oca Sihemova. A što bismo služili tomu? ²⁹ O kad bi taj narod bio pod mojom rukom, da smetnem Avimeleha! I reèe Avimelehu: prikupi vojsku svoju, i izidi. ³⁰ A kad èu Zevul, upravitelj gradski, rijeèi Gala sina Evedova, razgnjevi se vrlo. ³¹ I posla tajno poslanike k Avimelehu i poruèi mu: evo Gal sin Evedov i braæa mu doðoše u Sihem, i evo pobuniše grad na te. ³² Nego ustani noæu ti i narod što je s tobom, i zasjedi u polju. ³³ A ujutru kad sunce ograne, digni se i udari na grad; i evo on i narod koji je s njim izaæi æe preda te, pa uèini s njim što ti može ruka. ³⁴ I Avimeleh usta noæu i sav narod što bješe s njim; i zasjedoše Sihemu u èetiri èete. ³⁵ A Gal sin Evedov izide i stade pred vratima gradskim; a Avimeleh i narod što bješe s njim izide iz zasjede. ³⁶ A Gal vidjev narod reèe Zevulu: eno narod slazi svrh gore. A Zevul mu odgovori: od sjena gorskoga èine ti se ljudi. ³⁷ Opet progovori Gal i reèe: eno narod slazi s visa, i èeta jedna ide putem k šumi Meonenimskoj. ³⁸ A Zevul mu reèe: gdje su ti sada usta, kojima si govorio: ko je Avimeleh da mu služimo? Nije li to onaj narod koji si prezirao? Izidi sada, i bij se s njim. ³⁹ I izide Gal pred Sihemljanima, i pobi se s Avimelehom. ⁴⁰ Ali Avimeleh ga potjera, i on pobježe od njega; i padoše mnogi pobijeni do samijeh vrata gradskih. ⁴¹ I Avimeleh osta u Arumi; a Zevul istjera Gala i braæu njegovu, te ne mogahu sjediti u Sihemu. ⁴² A sjutradan izide

narod u polje, i bi javljeno Avimelehu. ⁴³ A on uze narod svoj i razdijeli ga u tri èete, i namjesti ih u zasjedu u polju; i kad vidje gdje narod izlazi iz grada, skoèi na njih i pobi ih. ⁴⁴ Jer Avimeleh i èeta koja bijaše s njim udariše i stadoše kod vrata gradskih; a druge dvije èete udariše na sve one koji bijahu u polju, i pobiše ih. ⁴⁵ I Avimeleh bijaše grad vas onaj dan, i uze ga, i pobi narod koji bješe u njemu, i raskopa grad, i posija so po njemu. ⁴⁶ A kad to èuše koji bijahu u kuli Sihemskoj, uđoše u kulu kuæe boga Verita. ⁴⁷ I bi javljeno Avimelehu da su se ondje skupili svi koji bijahu u kuli Sihemskoj. ⁴⁸ Tada Avimeleh izide na goru Salmon, on i sav narod što bješe s njim; i uzev Avimeleh sjekiru u ruku otsijeèe granu od drveta i podiže je i metnu je na rame, i reèe narodu koji bijaše s njim: što vidjeste da sam ja uèinio, brzo èinite kao ja. ⁴⁹ I svaki iz naroda otsijeèe sebi granu, i pođoše za Avimelehom i pometaše grane oko kule, i zapališe njima grad; i izgiboše svi koji bijahu u kuli Sihemskoj, oko tisuæu ljudi i žena. ⁵⁰ Potom otide Avimeleh na Teves, i stade u oko kod Tevesa, i uze ga. ⁵¹ A bijaše tvrda kula usred grada, i u nju pobjegoše svi ljudi i žene i svi građani, i zatvorivši se popeše se na krov od kule. ⁵² A Avimeleh dođe do kule i udari na nju, i dođe do vrata od kule da je zapali ognjem. ⁵³ Ali jedna žena baci komad žrvnja na glavu Avimelehu i razbi mu glavu. ⁵⁴ A on brže viknu momka koji mu nošaše oružje, i reèe mu: izvadi maè svoj i ubij me, da ne reku za me: žena ga je ubila. I probode ga sluga njegov,

te umrije. ⁵⁵ A kad vidješe Izrailjci gdje pogibe Avimeleh, otidoše svaki u svoje mjesto. ⁵⁶ Tako plati Bog Avimelehu za zlo koje je uèinio ocu svojemu ubivši sedamdeset braæe svoje. ⁵⁷ I sve zlo ljudi Sihemljana povrati Bog na njihove glave, i steèe im se kletva Jotama sina Jerovalova.

10

¹ A poslije Avimeleha usta da izbavi Izrailja Tola sin Fuve sina Dodova, èovjek plemena Isaharova, koji sjeðaše u Samiru u gori Jefremovoj. ² I bi sudija Izrailju dvadeset i tri godine, pa umrije i bi pogreben u Samiru. ³ Poslije njega usta Jair od plemena Galadova, i bi sudija Izrailju dvadeset i dvije godine; ⁴ I imaše trideset sinova, koji jahahu na tridesetoro magaradi, i imahu trideset gradova, koji se zovu sela Jairova do danas i jesu u zemlji Galadovoj. ⁵ I umrije Jair, i bi pogreben u Kamonu. ⁶ A sinovi Izrailjevi opet èiniše što je zlo pred Gospodom, i služiše Valima i Astarotama, i bogovima Sirskim, i bogovima Sidonskim, i bogovima Moavskim, i bogovima sinova Amonovijeh i bogovima Filistejskim; i ostaviše Gospoda i ne služiše mu. ⁷ Zato se razgnjevi Gospod na Izrailja, te ih dade u ruke Filistejima i u ruke sinovima Amonovijem. ⁸ A oni gaziše i satiraše sinove Izrailjeve od one godine osamnaest godina, sve sinove Izrailjeve koji bijahu s onu stranu Jordana, u zemlji Amorejskoj, koja je u Galadu. ⁹ I prijeðoše sinovi Amonovi preko Jordana da se biju i s Judom i s Venijaminom i s domom Jefremovijem; i bi Izrailj u velikoj nevolji. ¹⁰ Tada vapiše sinovi

Izrailjevi ka Gospodu govoreæi: sagriješismo ti što ostavismo Boga svojega i služismo Valima. ¹¹ A Gospod reèe sinovima Izrailjevijem: od Misiraca i od Amoreja i od sinova Amonovijeh i od Filisteja, ¹² I od Sidonjana i od Amalika i od Maonaca, koji vas muèiše, nijesam li vas izbavljao kad vapijaste k meni? ¹³ Ali vi ostaviste mene i služiste drugim bogovima; zato vas više neæu izbavljati. ¹⁴ Idite i vièite one bogove koje ste izabrali, neka vas oni izbave u nevolji vašoj. ¹⁵ A sinovi Izrailjevi rekoše Gospodu: sagriješismo; èini s nama što ti je drago, samo nas sada izbavi. ¹⁶ I pobacaše između sebe bogove tuđe, i stadoše služiti Gospodu; i sažali mu se radi muke sinova Izrailjevijeh. ¹⁷ A sinovi Amonovi skupiše se i stadoše u oko u Galadu; skupiše se i sinovi Izrailjevi i stadoše u oko u Mispi. ¹⁸ A narod i knezovi Galadski rekoše jedan drugomu: ko æe poèeti boj sa sinovima Amonovijem? on neka bude poglavar svjema koji žive u Galadu.

11

¹ A Jeftaj od Galada bijaše hrabar junak, ali sin jedne kurve, s kojom Galad rodi Jeftaja. ² Ali Galadu i žena njegova rodi sinova, pa kad dorastoše sinovi te žene, otjeraše Jeftaja rekavši mu: neæeš imati našljedstva u domu oca našega, jer si sin druge žene. ³ Zato pobježe Jeftaj od braæe svoje, i nastani se u zemlji Tovu; i stekoše se k njemu ljudi praznovi, i iđahu s njim. ⁴ A poslije nekoga vremena zavojštiše

sinovi Amonovi na Izrailja; ⁵ I kad zavojštiše sinovi Amonovi na Izrailja, otidoše starješine Galadske da dovedu Jeftaja iz zemlje Tova. ⁶ I rekoše Jeftaju: hodi i budi nam vojvoda, da vojujemo sa sinovima Amonovijem. ⁷ A Jeftaj reèe starješinama Galadskim: ne mrzite li vi na me, i ne istjeraste li me iz doma oca mojega? Što ste dakle došli k meni sada kad ste u nevolji? ⁸ A starješine Galadske rekoše Jeftaju: zato smo sada došli opet k tebi da pođeš s nama i da vojuješ sa sinovima Amonovijem i da nam budeš poglavar svjema koji živimo u Galadu. ⁹ A Jeftaj reèe starješinama Galadskim: kad hoæete da me odvedete natrag da vojujem sa sinovima Amonovijem, ako mi ih da Gospod, hoæu li vam biti poglavar? ¹⁰ A starješine Galadske rekoše Jeftaju: Gospod neka bude svjedok meðu nama, ako ne uèinimo kako si kazao. ¹¹ Tada otide Jeftaj sa starješinama Galadskim, i narod ga postavi poglavarem i vojvodom nad sobom; i Jeftaj izgovori pred Gospodom u Mispi sve rijeèi koje bješe rekao. ¹² Potom posla Jeftaj poslanike k caru sinova Amonovijeh, i poruèi: šta imaš ti sa mnom, te si došao k meni da ratuješ po mojoj zemlji? ¹³ A car sinova Amonovijeh reèe poslanicima Jeftajevim: što je uzeo Izrailj moju zemlju kad dođe iz Misira, od Arnona do Javoka i do Jordana; sada dakle vrati mi je s mirom. ¹⁴ Ali Jeftaj posla opet poslanike k caru sinova Amonovijeh, ¹⁵ I poruèi mu: ovako veli Jeftaj: nije uzeo Izrailj zemlje Moavske ni zemlje sinova Amonovijeh. ¹⁶ Nego izašavši iz Misira prijeđe

Izrailj preko pustinje do Crvenoga Mora i dođe do Kadisa. ¹⁷ I posla Izrailj poslanike k caru Edomskomu i reèe: pusti da proðem kroz tvoju zemlju. Ali ne posluša car Edomski. Posla takoðe k caru Moavskomu; ali ni on ne htje. I tako staja Izrailj u Kadisu. ¹⁸ Potom iduæi preko pustinje obiðe zemlju Edomsku i zemlju Moavsku, i došavši s istoka zemlji Moavskoj stade u oko s onu stranu Arnona; ali ne prijeðoše preko meðe Moavske, jer Arnon bješe meða Moavska. ¹⁹ Nego posla Izrailj poslanike k Sionu caru Amorejskomu, caru Esevonskomu, i reèe mu Izrailj: dopusti nam da proðemo kroz tvoju zemlju do svojega mjesta. ²⁰ Ali Sion ne vjerova Izrailju da ga pusti da prijeðe preko meðe njegove, nego Sion skupi sav svoj narod i stadoše u oko u Jasi, i pobi se s Izrailjem. ²¹ A Gospod Bog Izrailjev predade Siona i sav narod njegov u ruke sinovima Izrailjevijem, te ih pobiše; i zadobi Izrailj svu zemlju Amoreja, koji življahu u onoj zemlji. ²² Zadobiše svu zemlju Amorejsku od Arnona do Javoka, i od pustinje do Jordana. ²³ Tako je dakle Gospod Bog Izrailjev otjerao Amoreje ispred naroda svojega Izrailja, pa ti li hoæeš da je zemlja njihova tvoja? ²⁴ Nije li tvoje ono što ti da da je tvoje Hemos bog tvoj? tako koga god Gospod Bog naš otjera ispred nas, onoga je zemlja naša. ²⁵ Ili si ti po èem bolji od Valaka sina Seforova cara Moavskoga? Je li se on kad svaðao s Izrailjem? Je li kad vojevao s nama? ²⁶ Izrailj živi u Esevonu i u selima njegovijem i u Aroiru i selima njegovijem i po svijem gradovima

duž Arnona tri stotine godina; zašto ne otete za toliko vremena? ²⁷ I tako nijesam ja tebi skrivio, nego ti meni èiniš zlo ratujuæi na me. Gospod sudija nek sudi danas između sinova Izrailjevijeh i sinova Amonovijeh. ²⁸ Ali car sinova Amonovijeh ne posluša rijeèi koje mu poruèi Jeftaj. ²⁹ I siðe na Jeftaja duh Gospodnji, te proðe kroz Galad i kroz Manasiju, proðe i Mispu Galadsku, i od Mispe Galadske doðe do sinova Amonovijeh. ³⁰ I zavjetova Jeftaj zavjet Gospodu i reèe: ako mi daš sinove Amonove u ruke, ³¹ Što god izide na vrata iz kuæe moje na susret meni, kad se vratim zdrav od sinova Amonovijeh, biæe Gospodnje, i prinijeæu na žrtvu paljenicu. ³² I tako doðe Jeftaj do sinova Amonovijeh da se bije s njima; i Gospod mu ih dade u ruke. ³³ I pobi ih od Aroira pa do Minita u dvadeset gradova i do ravnice vinogradske u boju vrlo velikom; i sinovi Amonovi biše pokoreni pred sinovima Izrailjevijem. ³⁴ A kad se vraæaše Jeftaj kuæi svojoj u Mispu, gle, kæi njegova izide mu na susret s bubnjima i sviralama; ona mu bijaše jedinica, i osim nje ne imaše ni sina ni kæeri. ³⁵ Pa kad je ugleda, razdrije haljine svoje i reèe: ah kæeri moja! vele li me obori! ti si od onijeh što me cvijele; jer sam otvorio usta svoja ka Gospodu, i ne mogu poreæi. ³⁶ A ona mu reèe: oèe moj, kad si otvorio usta svoja ka Gospodu, uèini mi, kako je izašlo iz usta tvojih, kad te je Gospod osvetio od neprijatelja tvojih, sinova Amonovijeh. ³⁷ Još reèe ocu svojemu: uèini mi ovo: ostavi me do dva mjeseca da otidem da se

popnem na gore da oplàem svoje djevojaštvo s drugama svojim. ³⁸ A on joj reèe: idi. I pusti je na dva mjeseca, i ona otide s drugama svojim i oplakiva djevojaštvo svoje po gorama. ³⁹ A kad prodoše dva mjeseca, vrati se k ocu svojemu, i on svrši na njoj zavjet svoj koji bješe zavjetovao. A ona ne pozna èovjeka. I posta obièaj u Izrailju ⁴⁰ Da od godine do godine idu kæeri Izrailjeve da plaèu za kæerju Jeftaja od Galada, èetiri dana u godini.

12

¹ A ljudi od plemena Jefremova skupiše se, i prešavši na sjever rekoše Jeftaju: zašto si išao u boj na sinove Amonove a nas nijesi pozvao da idemo s tobom? spaliæemo ognjem dom tvoj i tebe. ² A Jeftaj im reèe: imah veliku raspru sa sinovima Amonovijem ja i moj narod, i pozvah vas, ali me ne izbaviste iz ruku njegovijeh. ³ Pa videæi da me ne izbaviste, stavih dušu svoju u ruku svoju, i otidoh na sinove Amonove, i Gospod mi ih dade u ruke; pa što ste sada došli k meni da se bijete sa mnom? ⁴ Tada Jeftaj skupi sve ljude od Galada, i udari na Jefrema; i ljudi od Galada pobiše Jefrema; jer govorahu: bjegunci ste Jefremovi vi, ljudi od Galada, koji se bavite meðu Jefremom i meðu Manasijom. ⁵ I Galad uze Jefremu brodove Jordanske. I kad koji od Jefrema dobježe i reèe: pusti me da prijeðem, rekoše mu oni od Galada: jesi li od Jefrema? I kad on reèe: nijesam, ⁶ Onda mu rekoše: reci: Šibolet. A on reèe: Sibolet, ne

moguæi dobro izgovoriti. Tada ga uhvatiše i zaklaše na brodu Jordanskom. I pogibe u ono vrijeme iz plemena Jefremova èetrdeset i dvije tisuæe. ⁷ I Jeftaj bi sudija Izrailju šest godina; i umrije, i bi pogreben u gradu Galadskom. ⁸ A poslije njega bi sudija Izrailju Avesan iz Vitlejema. ⁹ I imaše trideset sinova i trideset kæeri, koje razuda iz kuæe, a trideset djevojaka dovede sinovima svojim iz drugih kuæa; i bi sudija Izrailju sedam godina. ¹⁰ Potom umrije Avesan, i bi pogreben u Vitlejemu. ¹¹ A poslije njega bi sudija Izrailju Elon od Zavulona; on bi sudija Izrailju deset godina. ¹² Potom umrije Elon od Zavulona i bi pogreben u Ajalonu u zemlji Zavulonovoj. ¹³ Poslije njega bi sudija Izrailju Avdon sin Elilov Faratonjanin. ¹⁴ On imaše èetrdeset sinova i trideset unuka, koji jahahu sedamdesetoro magaradi. I bi sudija Izrailju osam godina. ¹⁵ Potom umrije Avdon sin Elilov Faratonjanin, i bi pogreben u Faratonu u zemlji Jefremovoj na gori Amalièkoj.

13

¹ A sinovi Izrailjevi opet èiniše što je zlo pred Gospodom, i Gospod ih dade u ruke Filistejima za èetrdeset godina. ² A bijaše jedan èovjek od Saraje od plemena sinova Danovijeh, po imenu Manoje, i žena mu bješe nerotkinja, i ne rađaše. ³ Toj ženi javi se anđeo Gospodnji i reèe joj: gle, ti si sad nerotkinja, i nijesi rađala; ali æeš zatrudnjeti i rodiæeš sina. ⁴ Nego sada èuvaj se da ne piješ vina ni silovita piæa, i da ne

jedeš ništa neèisto. ⁵ Jer gle, zatrudnjeæeš, i rodiæeš sina, i britva da ne prijeðe po njegovoj glavi, jer æe dijete biti nazirej Božji od utrobe materine, i on æe poèeti izbavljati Izrailja iz ruku Filistejskih. ⁶ I žena doðe i reèe mužu svojemu govoreæi: èovjek Božji doðe k meni, i lice mu bijaše kao lice anðela Božijega, vrlo strašno; ali ga ne zapitah odakle je, niti mi on kaza svojega imena. ⁷ Nego mi reèe: gle, ti æeš zatrudnjeti, i rodiæeš sina; zato sada ne pij vina ni silovita piæa i ne jedi ništa neèisto; jer æe dijete biti nazirej Božji od utrobe materine pa do smrti. ⁸ Tada se Manojèe pomoli Gospodu i reèe: o Gospode! neka opet doðe k nama èovjek Božji, kojega si slao, da nas nauèi šta æemo èiniti s djetetom, kad se rodi. ⁹ I usliši Gospod glas Manojèev; i doðe opet anðeo Gospodnji k ženi kad sjeðaše u polju; a Manojèe muž njezin ne bješe kod nje. ¹⁰ Tada žena brže otrèa i javi mužu svojemu govoreæi mu: evo, javi mi se onaj èovjek, koji mi je prije dolazio. ¹¹ A Manojèe ustavši poðe sa ženom svojom; i kad doðe k èovjeku, reèe mu: jesi li ti onaj èovjek što je govorio ovoj ženi? On odgovori: jesam. ¹² A Manojèe reèe: kad bude što si kazao, kako æe biti pravilo za dijete i šta æe èiniti s njim? ¹³ A anðeo Gospodnji reèe Manojèu: žena neka se èuva od svega što sam joj kazao. ¹⁴ Neka ne jede ništa što dolazi s vinove loze, i vina ni silovita piæa neka ne pije, i ništa neèisto neka ne jede. Što sam joj zapovjedio sve neka drži. ¹⁵ Tada reèe Manojèe anðelu Gospodnjemu: radi

bismo te ustaviti da ti zgotovimo jare. ¹⁶ A anđeo Gospodnji odgovori Manoju: da me i ustaviš, neæu jesti tvojega jela; nego ako hoæeš zgotoviti žrtvu paljenicu, prinesi je Gospodu. Jer Manoje nije znao da je anđeo Gospodnji. ¹⁷ Opet reèe Manoje anđelu Gospodnjemu: kako ti je ime? da ti zahvalimo kad se zbude što si rekao. ¹⁸ A anđeo Gospodnji odgovori mu: što pitaš za ime moje? Èudno je. ¹⁹ Tada Manoje uze jare i dar, i prinese Gospodu na stijeni; a anđeo uèini èudo pred Manojem i ženom njegovom; ²⁰ Jer kad se podiže plamen s oltara k nebu, anđeo Gospodnji podiže se u plamenu s oltara; a Manoje i žena njegova videæi to padoše nièice na zemlju; ²¹ I anđeo se Gospodnji ne javi više Manoju ni ženi njegovoj. Tada Manoje razumje da je anđeo Gospodnji. ²² I reèe Manoje ženi svojoj: zacijelo æemo umrijeti, jer vidjesmo Boga. ²³ A žena mu reèe: kad bi htio Bog da nas ubije, ne bi primio iz naših ruku žrtve paljenice ni dara, niti bi nam pokazao svega ovoga, niti bi nam sad objavio takih stvari. ²⁴ I tako ta žena rodi sina, i nadje mu ime Samson; i dete odraste, i Gospod ga blagoslovi. ²⁵ I duh Gospodnji poèe hoditi s njim po okolu Danovu, između Saraje i Estaola.

14

¹ I siđe Samson u Tamnat, i vidje ondje jednu djevojku između kæeri Filistejskih. ² I vrativši se kaza ocu svojemu i materi svojoj govoreæi: vidjeh djevojku u Tamnatu između kæeri Filistejskih; oženite me njom. ³ A otac i mati rekoše mu: zar nema djevojke među kæerima

tvoje braæe u svem narodu mom, da ideš da se oženiš između Filisteja neobrezanijeh? A Samson odgovori ocu svojemu: njom me oženi, jer mi je ona omiljela. ⁴ A otac i mati njegova ne znadijahu da je to od Gospoda, i da traži zadjevicu s Filistejima; jer u ono vrijeme Filisteji vladahu sinovima Izrailjevijem. ⁵ I tako side Samson s ocem svojim i s materom svojom u Tamnat, i kad dođoše do vinograda Tamnatskih, gle, mlad lav rièuæi sukobi ga. ⁶ I duh Gospodnji side na nj, te rastrže lava kao jare nemajuæi ništa u ruci: i ne kaza ocu ni materi šta je uèinio. ⁷ I tako došavši govori s djevojkom, i ona omilje Samsonu. ⁸ A poslije nekoliko dana iduæi opet da je odvede, svrne da vidi mrtvoga lava; a gle, u mrtvom lavu roj pèela i med. ⁹ I izvadi ga u ruku, i pođe putem jeduæi; i kad dođe k ocu i materi, dade im te jedoše; ali im ne reèe da je iz mrtvoga lava izvadio med. ¹⁰ I tako dođe otac njegov k onoj djevojci, i Samson uèini ondje veselje, jer tako èinjahu momci. ¹¹ I kad ga vidješe Filisteji, izabraše trideset druga da budu s njim. ¹² I reèe im Samson: ja æu vam zagonenuti zagonetku, pa ako mi je odgonenete za sedam dana dok je veselje i pogodite, daæu vam trideset košulja i tridesetore sveèane haljine. ¹³ Ako li ne odgonenete, vi æete dati meni trideset košulja i tridesetore sveèane haljine. A oni mu rekoše: zagoneni zagonetku svoju, da èujemo. ¹⁴ Tada im reèe: od onoga koji jede izide jelo, i od ljutoga izide slatko. I ne mogoše odgonenuti zagonetke tri dana. ¹⁵ I sedmi dan rekoše ženi Samsonovoj:

nagovori muža svojega da nam kaže zagonetku, ili æemo spaliti ognjem tebe i dom oca tvojega. Jeste li nas zato pozvali da nam uzmete imanje? je li tako? ¹⁶ I stade plakati žena Samsonova pred njim govoreæi: ti mrziš na me, i ti me ne ljubiš; zagonenuo si zagonetku sinovima naroda mojega, a neæeš meni da je kaæeš. A on joj reèe: gle, ni ocu svojemu ni materi svojoj nijesam je kazao, a tebi da je kaæem? ¹⁷ I ona plaka pred njim za sedam dana dokle trajaše veselje. A sedmi dan kaza joj, jer bješe navalila na nj; a ona kaza zagonetku sinovima naroda svojega. ¹⁸ Tada mu rekoše ljudi grada onoga sedmi dan dok sunce ne zaðe: šta je slaðe od meda, i šta je ljuæe od lava? A on im reèe: da nijeste orali na mojoj junici, ne biste pogodili moje zagonetke. ¹⁹ I doðe na nj duh Gospodnji, te siðe u Askalon, i pobi ondje trideset ljudi, i uze odijelo s njih i dade sveèane haljine onima koji odgonenuše zagonetku; i rasrdi se vrlo i otide kuæi oca svojega. ²⁰ A žena Samsonova udade se za druga njegova, s kojim se bijaše udruæio.

15

¹ A poslije nekoliko dana, o pšeniènoj æetvi, doðe Samson da pohodi ženu svoju donesavši joj jare, i reèe: idem k ženi svojoj u ložnicu. Ali mu otac njezin ne dade da uðe. ² Jer reèe otac njezin: ja mišljah zacijelo da ti nije po volji, pa je dadoh drugu tvojemu; nego mlaða sestra njezina nije li ljepša od nje? uzmi nju mjesto one. ³ A Samson im reèe: ja neæu biti kriv Filistejima kad im uèinim zlo. ⁴ I otišavši Samson

uhvati trista lisica, i uze luèa, i sveza po dvije za repove, i metnu po jedan luè meðu dva repa, ⁵ Pa zapali luèeve, i pusti u ljetinu Filistejsku, i popali ljetinu požnjevenu i nepožnjevenu, i vinograde i maslinike. ⁶ Tada Filisteji rekoše: ko je to uèinio? I odgovoriše: Samson zet Tamnaæaninov, jer mu uze ženu i dade je drugu njegovu. Tada doðoše Filisteji i spališe ognjem nju i oca njezina. ⁷ A Samson im reèe: ako ste i uèinili tako, opet æu vam se osvetiti, pa æu se onda okaniti. ⁸ I polomi ih ljuto nogama po bedrima: potom otide i nastani se u peæini od stijene Itama. ⁹ Tada izidoše Filisteji i stadoše u oko prema Judi, i raširiše se do Lehije. ¹⁰ A ljudi od Jude rekoše: što ste izašli na nas? I odgovoriše: izašli smo da svežemo Samsona i da mu uèinimo kako je on nama uèinio. ¹¹ Tada izide tri tisuæe ljudi iz Jude k peæini u stijeni Itamu, i rekoše Samsonu: ne znaš li da Filisteji vladaju nad nama? zašto si nam dakle to uèinio? A on im reèe: kako su oni meni uèinili tako ja uèinih njima. ¹² Oni mu rekoše: došli smo da te svežemo i predamo u ruke Filistejima. A Samson im reèe: zakunite mi se da neæete vi uložiti na me. ¹³ Oni mu odgovoriše i rekoše: neæemo; nego æemo te samo svezati i predati u njihove ruke, ali te neæemo pogubiti. I svezaše ga u dva nova uža i odvedoše ga iz stijene. ¹⁴ I kad on dođe do Lehije, Filisteji ga sretoše vièuæi od radosti; a duh Gospodnji siđe na nj, i uža na rukama njegovima postaše kao konci izgorjeli od vatre, i spadoše sveze s ruku njegovijeh. ¹⁵ I on nađe èeljst magareæu još sirovu, i

pruživ ruku svoju uze je, i pobi njom tisuæu ljudi. ¹⁶ Potom reèe Samson: èeljušæu magareæom jednu gomilu, dvije gomile, èeljušæu magareæom pobih tisuæu ljudi. ¹⁷ A kad izreèe, baci èeljst iz ruke svoje, i nazva ono mjesto Ramat-Lehija. ¹⁸ I bijaše Źedan jako, te zavapi ka Gospodu i reèe: ti si uèinio rukom sluge svojega ovo izbavljenje veliko; a sada hoæu li umrijeti od Źeði, ili æu pasti u ruke neobrezanima? ¹⁹ Tada Bog rascijepi stijenu u Lehiji, i proteèe voda iz nje, te se napi, i povrati mu se duh i oŹivje. Zato se prozva onaj izvor En-Akore, koji je u Lehiji do današnjega dana. ²⁰ I bi sudija Izrailju za vremena Filistejskoga dvadeset godina.

16

¹ Potom otide Samson u Gazu, i ondje vidje jednu Źenu kurvu, i uđe k njoj. ² I ljudima u Gazi bi kazano: dođe Samson ovamo. I opkoliše i vrebawe ga cijelu noæ na vratima gradskim; i stajahu u potaji cijelu noæ govoreæi: dok svane, ubiæemo ga. ³ Ali Samson spavav do ponoæi usta u ponoæi, i Źeèpa vrata gradska s oba dovratka i iŹeupa ih s prijevornicom zajedno, i metnu ih na ramena i odnese navrh gore koja je prema Hevronu. ⁴ Poslije toga zamilova djevojku na potoku Soriku, kojoj bješe ime Dalida. ⁵ I dođoše k njoj knezovi Filistejski i rekoše joj: prevari ga i iskušaj gdje mu stoji velika snaga i kako bismo mu dosadili da ga sveŹemo i svladamo; a mi æemo ti dati svaki po tisuæu i sto srebrnika. ⁶ I Dalida reèe Samsonu: hajde kaŹi mi gdje stoji tvoja velika snaga i èim bi se mogao

svezati i svladati. ⁷ A Samson joj reèe: da me svežu u sedam gužava sirovijeh neosušenijeh, onda bih izgubio snagu i bio kao i drugi èovjek. ⁸ I donesoše joj knezovi Filistejski sedam gužava sirovijeh, još neosušenijeh, i ona ga sveza njima. ⁹ A kod nje bijaše zasjeda u sobi; i ona mu reèe: eto Filisteja na te, Samsone! A on pokida gužve, kao što se kida konac od kudjelje kad osjeti vatru; i ne dozna se za snagu njegovu. ¹⁰ Potom reèe Dalida Samsonu: gle, prevario si me, i slagao si mi; nego hajde kaži mi èim bi se mogao svezati. ¹¹ A on joj reèe: da me dobro svežu novim užima kojima nije ništa rađeno, tada bih izgubio snagu i bio bih kao drugi èovjek. ¹² I Dalida uze nova uža, i sveza ga njima, pak mu reèe: eto Filisteja na te, Samsone! A zasjeda bijaše u sobi. A on raskide s ruku uža kao konac. ¹³ Tada reèe Dalida Samsonu: jednako me varaš i lažeš mi; kaži mi èim bi se mogao svezati? A on joj reèe: da sedam pramena kose na glavi mojoj priviješ na vratilo. ¹⁴ I ona zaglavivši vratilo kocem, reèe: evo Filisteja na te, Samsone! A on se probudi od sna, i istrže kolac i osnovu i vratilo. ¹⁵ Opet mu ona reèe: kako možeš govoriti: ljubim te, kad srce tvoje nije kod mene? Veæ si me tri puta prevario ne hoteæi mi kazati gdje ti je velika snaga. ¹⁶ I ona mu dosađivaše svojim rijeèima svaki dan i navaljivaše na nj, i duša mu prenemože da umre, ¹⁷ Te joj otvori cijelo srce svoje, i reèe joj: britva nije nikad prešla preko glave moje, jer sam nazirej Božji od utrobe matere svoje; da se obrijem, ostavila bi me snaga moja i oslabio bih, i bio bih kao

svaki èovjek. ¹⁸ A Dalida videæi da joj je otvorio cijelo srce svoje, posla i pozva knezove Filistejske poruèivši im: hodite sada, jer mi je otvorio cijelo srce svoje. Tada doðoše knezovi Filistejski k njoj i donesoše novce u rukama svojim. ¹⁹ A ona ga uspava na krilu svojem, i dozva èovjeka te mu obrija sedam pramena kose s glave, i ona ga prva svlada kad ga ostavi snaga njegova. ²⁰ I ona reèe: eto Filisteja na te, Samsone! A on probudiv se od sna reèe: izaæi æu kao i prije i oteæu se. Jer ne znadijaše da je Gospod otstupio od njega. ²¹ Tada ga uhvatiše Filisteji, i iskopaše mu oèi, i odvedoše ga u Gazu i okovaše ga u dvoje verige mjedene; i meljaše u tamnici. ²² A kosa na glavi njegovoj poèe rasti kao što je bila kad ga obrijaše. ²³ I knezovi Filistejski skupiše se da prinesu veliku žrtvu Dagonu bogu svojemu, i da se provesele; pa rekoše: predade nam bog naš u ruke naše Samsona neprijatelja našega. ²⁴ Takoðer i narod vidjevši ga hvaljaše boga svojega govoreæi: predade nam bog naš u ruke naše neprijatelja našega i zatiraèa zemlje naše i koji pobi tolike između nas. ²⁵ I kad se razveseli srce njihovo rekoše: zovite Samsona da nam igra. I dozvaše Samsona iz tamnice da im igra, i namjestiše ga među dva stupa. ²⁶ Tada Samson reèe momku koji ga držaše za ruku: pusti me, da opipam stupove na kojima stoji kuæa, da se naslonim na njih. ²⁷ A kuæa bijaše puna ljudi i žena i svi knezovi Filistejski bijahu ondje; i na krovu bijaše oko tri tisuæe ljudi i žena, koji gledahu kako Samson igra. ²⁸ Tada Samson

zavapi ka Gospodu i reèe: Gospode, Gospode! opomeni me se, molim te, i ukrijepi me, molim te, samo sada, o Bože! da se osvetim jedanput Filistejima za oba oka svoja. ²⁹ I zagrlí Samson dva stupa srednja, na kojima stajaše kuæa, i nasloni se na njih, na jedan desnom a na drugi lijevom rukom svojom. ³⁰ Pa onda reèe Samson: neka umrem s Filistejima. I naleže jako, i pade kuæa na knezove i na sav narod koji bješe u njoj; i bi mrtvijeh koje pobi umiruæi više nego onijeh koje pobi za života svojega. ³¹ Poslije doðoše braæa njegova i sav dom oca njegova, i uzeše ga, i vrativši se pogreboše ga između Saraje i Estaola u grobu Manoja oca njegova. A on bi sudija Izrailju dvadeset godina.

17

¹ A bijaše jedan èovjek iz gore Jefremove po imenu Miha. ² On reèe materi svojoj: tisuæa i sto srebrnika, što su ti ukradeni, za koje si klela i govorila preda mnom, evo, to je srebro u mene, ja sam ga uzeo. A mati mu reèe: Gospod da te blagoslovi, sine! ³ A kad vrati tisuæu i sto srebrnika materi svojoj, reèe mati njegova: to sam srebro posvetila Gospodu iz svoje ruke za tebe, sine moj, da se naèini od njega lik rezan i liven; zato ti ga sada dajem natrag. ⁴ Ali on opet dade srebro materi svojoj, a mati uze dvjesta srebrnika i dade zlataru, a on naèini od njega lik rezan i liven, te bijaše u kuæi Mišinoj. ⁵ I taj Miha imaše kuæu za bogove, i naèini opleæak i likove, i posveti jednoga između sinova svojih da mu bude sveštenik. ⁶ U to

vrijeme ne bješe cara u Izrailju: svaki èinjaše što mu bijaše drago. ⁷ A bješe jedan mladiæ iz Vitlejema Judina, od porodice Judine, koji bješe Levit i ondje boravljaše. ⁸ On otide iz toga grada, Vitlejema Judina, da se nastani gdje može; i iduæi svojim putem dođe u goru Jefremovu do kuæe Mišine. ⁹ A Miha mu reèe: otkuda ideš? Odgovori mu Levit: iz Vitlejema Judina, idem da se nastanim gdje mogu. ¹⁰ A Miha mu reèe: ostani kod mene, i budi mi otac i sveštenik, a ja æu ti dati deset srebrnika na godinu i dvoje haljine i hranu. I otide Levit k njemu. ¹¹ I Levitu bi po volji da ostane kod njega, i bi mu taj mladiæ kao da mu je sin. ¹² I Miha posveti Levita da mu je sveštenik taj mladiæ, i osta u kuæi Mišinoj. ¹³ Tada reèe Miha: sada znam da æe mi Gospod uèiniti dobro zato što imam Levita sveštenika.

18

¹ U to vrijeme ne bješe cara u Izrailju, i u to vrijeme pleme Danovo tražaše sebi našljedstvo gdje bi nastavalo, jer mu do tada ne bješe dopalo našljedstvo meðu plemenima Izrailjevijem. ² Zato poslaše sinovi Danovi iz porodice svoje pet ljudi izmeðu sebe, hrabre ljude od Saraje i Estaola, da uhode zemlju i dobro razmotre, i rekoše im: idite, razmotrite zemlju. I oni otidoše u goru Jefremovu u kuæu Mišinu i zanoæiše ondje. ³ I kad bijahu kod kuæe Mišine, poznaše glas onoga mladiæa Levita, i svrativši se onamo rekoše mu: ko te dovede ovamo? i šta radiš tu? i šta æeš tu? ⁴ A on im reèe: tako i tako uèini mi Miha, i najmi me da mu

budem sveštenik. ⁵ A oni mu rekoše: upitaj Boga da znamo hoæe li nam biti sreæan put na koji poðosmo. ⁶ A sveštenik im reèe: idite s mirom; po volji je Gospodu put kojim idete. ⁷ I tako pošavši onijeh pet ljudi doðoše u Lais, i vidješe tamošnji narod gdje živi bez straha po obiæaju Sidonskom, mirno i bez straha, i da nema nikoga u zemlji ko bi im èimgod dosađivao ili otimao vlast, i da su daleko od Sidonjana niti imaju šta s kim. ⁸ Pa kad se vratiše k braæi svojoj u Saraju i Estaol, rekoše im braæa: što je? ⁹ A oni rekoše: ustajte da idemo na njih; jer vidjesmo zemlju, i vrlo je dobra. I vi ne marite? nemojte se lijeniti, nego pohitajte da uzmete zemlju. ¹⁰ Kad dođete, doæi æete k narodu bezbrižnom i u zemlju prostranu; jer je predade Bog u vaše ruke; to je mjesto gdje nema nedostataka ni u èem što ima na zemlji. ¹¹ Tada poðoše odande iz Saraje i Estaola šest stotina ljudi od porodice Danove naoružanijeh. ¹² I otišavši stadoše u oko kod Kirijat-Jarima u Judi; zato se prozva ono mjesto Mahane-Dan do danas, i jest iza Kirijat-Jarima. ¹³ A odande pošavši u goru Jefremovu doðoše u kuæu Mišinu. ¹⁴ Tada progovoriše petorica što bijahu išli da uhode zemlju Laisku, i rekoše braæi svojoj: znate li da u ovijem kuæama ima opleæk i likova, i lik rezan i lik liven? Sada dakle gledajte što æete raditi. ¹⁵ A oni svrativši se onamo uðoše u kuæu gdje bješe mladiae Levit, u kuæu Mišinu, i upitaše ga za zdravlje. ¹⁶ A šest stotina ljudi naoružanijeh od sinova Danovijeh stadoše pred vratima. ¹⁷ A pet ljudi što bjehu išli da uhode zemlju otišavši uðoše i uzeše lik rezan

i opleæak i likove i lik liven; a sveštenik stajaše na vratima sa šest stotina ljudi naoružanih. ¹⁸ I oni što uđoše u kuæu Mišinu kad uzeše lik rezani, opleæak, likove i lik liveni, sveštenik im reèe: šta radite? ¹⁹ A oni mu rekoše: muèi, metni ruku na usta, pa hajde s nama, i budi nam otac i sveštenik. Što ti je bolje, biti sveštenik kuæi jednoga èovjeka ili biti sveštenik plemenu i porodici u Izrailju? ²⁰ I sveštenik se obradova u srcu, i uze opleæak i likove i lik rezani, i uđe meðu narod. ²¹ I okrenuvši se pođoše pustivši djecu i stoku i zaklade naprijed. ²² A kad bijahu daleko od kuæe Mišine, onda ljudi koji življahu u kuæama blizu kuæe Mišine skupiše se i pođoše u potjeru za sinovima Danovijem. ²³ I vikaše za sinovima Danovijem, a oni obazrevši se rekoše Miši: što ti je, te si skupio tolike ljude? ²⁴ A on reèe: uzeli ste moje bogove koje sam naèinio, i sveštenika, pa otidoste. Šta još imam? pa još kažete: što ti je? ²⁵ A sinovi Danovi rekoše mu: nemoj da ti se èuje glas za nama, da ne bi udarili na vas ljudi gnjevni, te æeš izgubiti dušu svoju i dušu doma svojega. ²⁶ I sinovi Danovi otidoše svojim putem, a Miha videæi da su jaèi od njega vrati se i otide kuæi svojoj. ²⁷ I oni uzevši što bješe naèinio Miha, i sveštenika, kojega imaše, dođoše u Lais k narodu mirnom i bezbrižnom; pa ih isjekoše oštrijem maèem, a grad upališe ognjem. ²⁸ I ne bješe nikoga da ih izbavi; jer bijahu daleko od Sidona i ne imahu ništa ni s kim; a grad bijaše u dolini koja je kod Vet-Reova. Poslije sazidaše grad i naseliše se u njemu. ²⁹ I

nazvaše grad Dan po imenu Dana oca svojega, koji se rodi Izrailju; a prije se grad zvaše Lais. ³⁰ I sinovi Danovi namjestiše sebi onaj lik rezani; a Jonatan sin Girsona sina Manasijina i sinovi njegovi bijahu sveštenici plemenu Danovu dokle se god ne iseli iz zemlje. ³¹ I namješten im stajaše onaj lik rezani, koji naèini Miha, za sve vrijeme dokle dom Božji bijaše u Silomu.

19

¹ I u to vrijeme, kad ne bješe cara u Izrailju, bješe jedan Levit koji živiljaše kao došljak kraj gore Jefremove, i uze inoèu iz Vitlejema Judina. ² A inoèa njegova èinjaše preljubu kod njega, pa otide od njega kuæi oca svojega u Vitlejem Judin, i osta ondje èetiri mjeseca. ³ A muž njezin usta i otide za njom da joj lijepo govori i da je dovede natrag, imajuæi sa sobom momka svojega, i dva magarca; i ona ga uvede u kuæu oca svojega, i kad ga vidje otac njezin obradova se dolasku njegovu. ⁴ I ustavi ga tast njegov, otac mladièin, i osta kod njega tri dana, i ondje jeđahu i pijahu i noæivahu. ⁵ A èetvrti dan kad ustaše rano, usta i on da ide; ali otac mladièin reèe zetu svojemu: potkrijepi srce svoje zalogajem hljeba, pa onda idite. ⁶ I tako sjedoše i jedoše obojica zajedno i napiše se; pa reèe otac mladièin mužu: hajde ostani još noæas, i budi veseo. ⁷ Ali èovjek usta da ide; ali tast njegov navali na nj, te opet noæi ondje. ⁸ Potom urani petoga dana da ide; i reèe mu otac mladièin: potkrijepi srce svoje. I jeduæi zajedno zabaviše se dokle i dan naže. ⁹ Tada usta èovjek da ide, on i inoèa mu

i momak; a tast njegov, otac mladièin, reèe mu: eto, dan je veæ nagao, veèe je, prenoæite ovdje; eto dockan je, prenoæi ovdje, i budi veseo, pa sutra uranite na put, i idi k svojemu šatoru. ¹⁰ Ali èovjek ne htje noæiti; nego usta i poðe; i doðe do Jevusa, a to je Jerusolim, i s njim dva magarca natovarena i inoèa njegova. ¹¹ A kad bijahu blizu Jevusa, dan bijaše nagao vrlo, pa reèe sluga gospodaru svojemu: hajde brže da se svratimo u taj grad Jevus, i tu da noæimo. ¹² A gospodar mu reèe: neæemo svrtati u tuð grad, koji nije sinova Izrailjevijeh, nego æemo iæi do Gavaje. ¹³ Još reèe momku svojemu: hajde brže da stignemo u koje od tjih mjesta i da noæimo u Gavaji ili u Rami. ¹⁴ I minuše onuda i otidoše; i sunce ih zaðe blizu Gavaje Venijaminove. ¹⁵ I okretoše onamo da otidu i prenoæe u Gavaji; i kad uðe, sjede na ulici gradskoj; i ne bi nikoga da ih primi u kuæu da prenoæe. ¹⁶ I gle, jedan starac vraæaše se s posla svojega iz polja uveèe, a bijaše iz gore Jefremove i življaše kao došljak u Gavaji; a ljudi onoga mjesta bjehu sinovi Venijaminovi. ¹⁷ I on podigav oèi svoje ugleda onoga èovjeka putnika na ulici gradskoj; i reèe mu starac: kuda ideš? i otkuda ideš? ¹⁸ A on mu odgovori: idemo od Vitlejema Judina do na kraj gore Jefremove; odande sam, pa sam išao do Vitlejema Judina, a sada idem k domu Gospodnjemu, i nema nikoga da me primi u kuæu. ¹⁹ A imamo i slame i piæe za magarce svoje, i hljeba i vina za se i za sluškinju tvoju i za momka koji je sa slugom

tvojim; imamo svega dosta. ²⁰ A starac mu reèe: budi miran; što ti god nedostaje, ja æu se starati za to; samo nemoj noæiti na ulici. ²¹ I uvede ga u svoju kuæu, i položi magarcima; potom oprašèe noge, i jedošèe i piše. ²² A kad se razveseliše, gle, ljudi onoga grada, bezakonici, opkoliše kuæu, i stadoše lupati u vrata, i rekoše starcu, gospodaru od kuæe, govoreæi: izvedi toga èovjeka što je ušao u tvoju kuæu, da ga poznamo. ²³ I izašav k njima onaj èovjek, gospodar od kuæe, reèe im: ne, braæo, ne èinite zla; kad je èovjek ušao u moju kuæu, ne èinite toga bezumlja. ²⁴ Evo kæi moja djevojka i inoèa njegova, njih æu vam izvesti, pa njih osramotite i èinite s njima što vam je volja, samo èovjeku ovomu ne èinite toga bezumlja. ²⁵ Ali ga ne htješe poslušati oni ljudi; tada onaj èovjek uze inoèu svoju i izvede je napolje k njima, i oni je poznaše, i zlostaviše je cijelu noæ do zore, i pustiše je kad zora zabijelje. ²⁶ I došavši žena u zoru pade kod vrata od kuæe onoga èovjeka gdje bješe gospodar njezin, i leža dokle se ne rasvanu. ²⁷ A gospodar njezin usta ujutru, i kad otvori vrata i izađe da ide svojim putem, a to žena inoèa njegova ležaše na vratima kuæenijem, i ruke joj na pragu. ²⁸ I reèe joj: ustani da idemo. Ali ne bi odgovora; tada je metnu na magarca, i ustavši èovjek pođe u mjesto svoje, ²⁹ I došav kæi svojoj uze maè, i uze inoèu svoju i isijeèe je s kostima na dvanaest komada i razasla u sve krajeve Izrailjeve. ³⁰ I ko god vidje govoraše: nije se uèinilo niti se vidjelo tako što otkad izidoše sinovi Izrailjevi iz Misira

do danas. Promislite o tom i viješajte i govorite.

20

¹ Tada izidoše svi sinovi Izrailjevi, i sabra se sav narod jednodušno, od Dana do Virsaveje i do zemlje Galadove, ka Gospodu u Mispu. ² I glavari svega naroda, svijeh plemena Izrailjevijeh, dođoše na zbor naroda Božijega, četiri stotine tisuća ljudi pješaka koji mahahu mačem. ³ A sinovi Venijaminovi čuše da su sinovi Izrailjevi otišli u Mispu. Sinovi Izrailjevi rekoše: kažite kako se dogodilo to zlo. ⁴ A Levit, muž ubijene žene, odgovori i reče: dođoh s inoćom svojom u Gavaju Venijaminovu da prenoćim. ⁵ A Gavajani ustaše na me, opkoliše me u kući noću, i htješe me ubiti; i inoću moju zlostaviše tako da umrije. ⁶ Zato uzev inoću svoju isjekoh je na komade i razaslah je u sve krajeve našljedstva Izrailjeva; jer učiniše grdilo i sramotu u Izrailju. ⁷ Eto, vi ste svi sinovi Izrailjevi; promislite i viješajte. ⁸ A sav narod usta jednodušno i reče: da ne idemo nijedan k šatoru svojem, i nijedan da se ne vraća kući svojoj. ⁹ Nego ovo da učinimo Gavaji: da bacimo ždrijeb za nju. ¹⁰ Da uzmemo po deset ljudi od stotine po svijem plemenima Izrailjevijem, i po stotinu od tisuće, i po tisuću od deset tisuća, da donese hranu narodu, a on da ide da učini Gavaji Venijaminovoj kako je zaslužila grdilom koje je učinila Izrailju. ¹¹ I skupi se sav narod Izrailjev na onaj grad složivši se jednodušno. ¹² Tada poslaše plemena Izrailjeva ljude u sve porodice Venijaminove, i poručеше im: kakvo

se to zlo uèini meðu vama? ¹³ Sada dajte te bezakonike što su u Gavaji, da ih pogubimo i izvadimo zlo iz Izrailja. Ali ne htješe sinovi Venijaminovi poslušati braæe svoje, sinova Izrailjevijeh. ¹⁴ Nego se skupiše sinovi Venijaminovi iz svojih mjesta u Gavaju da izidu da se biju sa sinovima Izrailjevijem. ¹⁵ I nabroji se u to vrijeme sinova Venijaminovijeh iz njihovijeh gradova dvadeset i šest tisuæa ljudi koji mahahu maèem osim stanovnika Gavajskih, kojih bješe na broj sedam stotina ljudi odabranijeh. ¹⁶ U svem tom narodu bješe sedam stotina ljudi odabranijeh, koji bjehu ljevaci, i svaki gaðaše kamenom iz praæke u dlaku ne promašujuæi. ¹⁷ A ljudi Izrailjaca nabroji se osim sinova Venijaminovijeh èetiri stotine tisuæa ljudi koji mahahu maèem, samijeh vojnika. ¹⁸ I ustavši otidoše k domu Boga silnoga, i upitaše Boga i rekoše sinovi Izrailjevi: ko æe između nas iæi prvi u boj na sinove Venijaminove? A Gospod reèe: Juda nek ide prvi. ¹⁹ Potom ustavši rano sinovi Izrailjevi stadoše u oko prema Gavaji. ²⁰ I izidoše sinovi Izrailjevi u boj na sinove Venijaminove, i uvrstaše se sinovi Izrailjevi da udare na Gavaju. ²¹ A sinovi Venijaminovi izidoše iz Gavaje, i povaljaše po zemlji između Izrailjaca u onaj dan dvadeset i dvije tisuæe ljudi. ²² Ali se narod sinova Izrailjevijeh oslobodi, te se opet uvrstaše na istom mjestu gdje se bijahu uvrstali prvoga dana. ²³ Jer sinovi Izrailjevi otidoše te plakaše pred Gospodom do veèera, i upitaše Gospoda govoreæi: hoæemo li opet izaæi u boj

na sinove Venijamina brata svojega? A Gospod im reèe: izidite na njih. ²⁴ I izidoše sinovi Izrailjevi na sinove Venijaminove drugi dan. ²⁵ I sinovi Venijaminovi izidoše pred njih iz Gavaje drugi dan; i povaljaše po zemlji između sinova Izrailjevijeh opet osamnaest tisuæa ljudi, koji svi mahahu maèem. ²⁶ Tada svi sinovi Izrailjevi i sav narod izidoše i doðoše k domu Boga silnoga, i plakaše i stajaše ondje pred Gospodom, i postiše se onaj dan do veèera, i prinesoše ðrtve paljenice i ðrtve zahvalne pred Gospodom. ²⁷ Pa upitaše sinovi Izrailjevi Gospoda; jer ondje bijaše kovèeg zavjeta Božijega u ono vrijeme; ²⁸ I Fines sin Eleazara sina Aronova stajaše pred njim u ono vrijeme. I rekoše: hoæemo li opet izaæi u boj na sinove Venijamina brata svojega ili æemo se okaniti? A Gospod im reèe: izidite, jer æu ih sjutra predati vama u ruke. ²⁹ Tada namjesti Izrailj zasjede oko Gavaje. ³⁰ I sinovi Izrailjevi izidoše treæi dan na sinove Venijaminove, i uvrstaše se prema Gavaji kao prvom i drugom. ³¹ A sinovi Venijaminovi izašavši pred narod odvojiše se od grada, i stadoše biti i sjeæi narod kao prvom i drugom po putovima, od kojih jedan ide k domu Boga silnoga a drugi u Gavaju, i po polju, i ubiše do trideset ljudi iz Izrailja. ³² I rekoše sinovi Venijaminovi: padaju pred nama kao prije. A sinovi Izrailjevi rekoše: da bježimo da ih otrgnemo od grada na putove. ³³ Tada svi sinovi Izrailjevi kretoše se sa svojega mjesta i uvrstaše se u Val-Tamaru; i zasjede Izrailjeve iskoèiše iz mjesta svojega, iz luka Gavajskih. ³⁴ I

dođe na Gavaju deset tisuæa ljudi izabranijeh iz svega Izrailja, i boj posta žešæi, a oni ne opaziše da æe ih zlo zadesiti. ³⁵ I Gospod pobi Venijamina pred Izrailjem, i sinovi Izrailjevi pogubiše onaj dan od sinova Venijaminovijeh dvadeset i pet tisuæa i sto ljudi, koji svi maèem mahahu. ³⁶ I sinovi Venijaminovi vidješe da su nadbijeni: jer sinovi Izrailjevi uzmakoe ispred sinova Venijaminovijeh uzdajuæi se u zasjede koje bijahu namjestili kod Gavaje; ³⁷ A oni što bijahu u zasjedi navališe brže u Gavaju, i ušavši isjekoše sve po gradu oštrijem maèem. ³⁸ A bijahu sinovi Izrailjevi ugovorili s onima u zasjedi da za znak zapale vatru da se digne velik dim iz grada. ³⁹ Tako sinovi Izrailjevi stadoše bježati iz boja, a sinovi Venijaminovi poeše ubijati, i isjekoše do trideset ljudi između sinova Izrailjevijeh govoreæi: doista padaju pred nama kao u pređašnjem boju. ⁴⁰ Ali kad se plamen i dim kao stup diže iz grada, obazreše se sinovi Venijaminovi, i gle, oganj se iz grada dizaše do neba. ⁴¹ Tada se vratiše sinovi Izrailjevi, a sinovi Venijaminovi smetoše se videæi da ih je zlo zadesilo; ⁴² I pobjegoše ispred sinova Izrailjevijeh k pustinji; ali ih vojska gonjaše, i koji iz gradova izlažahu, biše ih među sobom. ⁴³ Tako opkoliše sinove Venijaminove, goniše ih, tlaèiše ih od Menuje do Gavaje k istoku. ⁴⁴ I pogibe sinova Venijaminovijeh osamnaest tisuæa ljudi, samijeh junaka. ⁴⁵ A onijeh što se okretoše i pobjegoše u pustinju k stijeni Rimonu, napabirèiše ih po putovima pet tisuæa ljudi, i

tjeraše ih do Gidoma i pobiše ih dvije tisuæe ljudi. ⁴⁶ I tako svega pogibe onaj dan sinova Venijaminovijeh dvadeset i pet tisuæa ljudi koji mahahu maæem, sve samijeh junaka. ⁴⁷ I bješe šest stotina ljudi koji se okretoše i utekoše u pustinju k stijeni Rimonu, i ostaše na stijeni Rimonu èetiri mjeseca. ⁴⁸ Potom sinovi Izrailjevi vrativši se k sinovima Venijaminovijem isjekoše oštrijem maæem i ljude po gradovima i stoku i što se god naðe; i sve gradove koji ostaše popališe ognjem.

21

¹ A sinovi Izrailjevi bijahu se zakleli u Mispi rekavši: nijedan između nas da ne da kæeri svoje za ženu sinu Venijaminovu. ² Zato otide narod k domu Božijemu, i ostaše ondje do veèera pred Bogom, i podigavši glas svoj plakaše vrlo, ³ I rekoše: zašto se, Gospode Bože Izrailjev, dogodi ovo u Izrailju, danas da nestane jednoga plemena iz Izrailja? ⁴ I sjutradan urani narod, i naèini ondje oltar, i prinesoše žrtve paljenice i žrtve zahvalne. ⁵ Tada rekoše sinovi Izrailjevi: ima li ko da nije došao na zbor iz svijeh plemena Izrailjevijeh ka Gospodu? Jer se bijahu teško zakleli za onoga ko ne dođe u Mispu ka Gospodu rekavši: da se pogubi. ⁶ Jer se sinovima Izrailjevijem sažali za Venijaminom bratom njihovijem, i rekoše: danas se istrijebi jedno pleme iz Izrailja. ⁷ Šta æemo èiniti s onima što su ostali da bi imali žene, kad se zaklesmo Gospodom da im ne damo kæeri svojih za žene? ⁸ Pa rekoše:

ima li ko iz plemena Izrailjevijeh da nije došao u Mispu ka Gospodu? I gle, ne bješe došao na vojsku, na zbor, niko iz Javisa Galadova. ⁹ Jer kad se narod prebroji, gle, ne bješe ondje nijednoga od onijeh koji žive u Javisu Galadovu. ¹⁰ Zato posla zbor onamo dvanaest tisuæa hrabrijih ljudi, i zapovjedi im govoreæi: idite i pobijte stanovnike u Javisu Galadovu oštrijem maæem i žene i djecu. ¹¹ Ovo æete dakle uèiniti: sve muškinje i sve ženskinje što je poznalo èovjeka pobijte. ¹² I nađoše meðu stanovnicima Javisa Galadova èetiri stotine djevojaka, koje ne bjehu poznale èovjeka, i dovedoše ih u oko u Silom, koji je u zemlji Hananskoj. ¹³ Tada posla sav zbor, te govoriše sinovima Venijaminovijem koji bjehu u stijeni Rimonu, i objaviše im mir. ¹⁴ Tako se vratiše sinovi Venijaminovi u to vrijeme, i dadoše im žene koje ostaviše u životu između žena iz Javisa Galadova; ali ih ne bješe dosta za njih. ¹⁵ A narodu bješe žao Venijamina što Gospod okrnji plemena Izrailjeva. ¹⁶ Pa rekoše starješine od zbora: šta æemo èiniti s ovima što su ostali da bi imali žene? jer su izginule žene u plemenu Venijaminovu. ¹⁷ Potom rekoše: našljedstvo Venijaminovo pripada onima što su ostali, da se ne bi zatrla pleme iz Izrailja. ¹⁸ A mi im ne možemo dati žena između kæeri svojih; jer su se zakleli sinovi Izrailjevi rekavši: da je proklet ko da ženu sinovima Venijaminovijem. ¹⁹ Potom rekoše: evo, godišnji je praznik Gospodnji u Silomu, koji je sa sjevera Vetilju, k istoku, na putu koji ide od Vetilja u Sihem,

i s juga Levoni. ²⁰ I zapovjediše sinovima Venijaminovijem govoreæi: idite, i zasjedite po vinogradima. ²¹ I pazite: pa kad izidu kæeri Silomske da igraju, izidite iz vinograda i otmite svaki sebi ženu između kæeri Silomskih; i idite u zemlju Venijaminovu. ²² A kad doðu oci njihovi ili braæa njihova k nama da se sude, mi æemo im kazati: smilujte im se nas radi, jer u ovom ratu nijesmo zarobili žene za svakoga njih; a vi im nijeste dali, i tako neæete biti krivi. ²³ Tada sinovi Venijaminovi uèiniše tako, i dovedoše žene prema broju svom između igraèica koje oteše, i otišavši vratiše se na našljedstvo svoje, i sazidaše opet gradove i naseliše se u njima. ²⁴ I tako razidoše se sinovi Izrailjevi odande u ono vrijeme svaki u svoje pleme i u porodicu svoju, i otidoše odande svaki na svoje našljedstvo. ²⁵ U ono vrijeme ne bješe cara u Izrailju; svaki èinjaše što mu bješe drago.

Sveta Biblija
The Holy Bible in Serbian (Latin alphabet),
translated by Vuk Karadžić and Đura Daničić

Public Domain

Language: srpski jezik (Serbian)

Translation by: Vuk Karadžić, Đura Daničić

Vuk Karadžić translated the New Testament of the Bible in Serbian, publishing it in Vienna in 1847. Đura Daničić assisted Karadžić in that work, and later added an Old Testament translation, published in Belgrade in 1865. This copy was brought to you by eBible.org.

2018-11-11

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 22 Feb 2024 from source files dated 13 Dec 2023

b8f62a27-62f9-583b-a831-9166bce7ae27